

ABYCHOM...
V NOVOTĚ ŽIVOTA
CHODILI

ŘÍM:
6, 4

4
—
1979

živá!
SLOVA

Regionální sdružení KMK v ČSSR konalo celostátní mirový seminář ve dnech 26.–27. června 1979 ve Společenském domě Třineckých železáren VRSR v Třinci.

Po zahajovací pobožnosti a vystoupeních metropoly Filareva ze SSSR a generálního tajemníka KMK L. Miřejovského přednesl hlavní referát „Problemy odzbrojení v situaci po Helsinkách“ prof. Dr. K. Nandrášký a „Lidská práva a rasová otázka v dokumentech 5. VMS“ prof. Dr. K. Gábriš.

První řečník zdůraznil nezbytnou roli poctivého přístupu k otázce odzbrojení a vzájemné důvěry mezi jednajícími stranami. Duch Helsinek žije a je třeba jej oživovat ve vědomí všech, kdož svým podpisem vyjádřili upřímnou touhu všech lidí dobré vůle. Mezi nimi mají své výsostné odpovědné poslání právě ti, kdož se svou výrohou hlásí k vzněšenému odkazu Kristovu!

Druhý hlavní řečník podrobne rozebral všecky téze dané problematiky a položil hlavní důraz na nadřazenost skutečných potřeb člověka nad formální právní stanoviskem, na mirový dosah uplatnění lidských práv a zakončil optimistickou prognózou, že budoucnost lidstva je možná, a že konfliktní situace jsou řešitelné především v křesťanském pojetí biblických zaslíbení a účasti křesťanů ve vytváření duchovních hodnot ve smyslu evangelia.

O aktuálních otázkách Latinské Ameriky promluvil zástupce generálního tajemníka Igumen Sergej Fomin ze SSSR a o práci studijního oddělení KMK P. Zimmermann z NDR.

-r-

Na zasedání britského RS KMK dne 19. 5. t. r. v katedrále v Coventry, konané pod heslem „Odzbrojení a hlad“ se soustředila hlavní pozornost na vystoupení biskupa Colina Wintera z Damaraland (Namibia), pracujícího v exilu pro své obce. Ve svém referátu ukázal otřesné sociální důsledky koloniální a rasistické politiky tzv. „Třetího světa“ v souvislosti s britskou nemohoucností v Namibii a tāže se, zda se lze spokojit s pouhou dobročinností a pasivním mlčením k útisku chudých bohatými a mocnými v zájmu spravedlnosti boží a lidské! Vyzval všecky opravdové křesťanské církve, zejména ve Velké Británii, aby se osvobodily od „blahobytu“, „nadřazenosti“ a „povýšenectví“ vůči svým trpícím černým bratřím – a tak pracovaly konečně účinně pro věc míru, která je především věcí sociální spravedlnosti a úcty k člověku.“

-r-

Mezinárodní seminář KMK k „Roku dítěte“ se konal ve dnech 31. 5.–3. 6. t. r. v Konolfingen u Bernu ve Švýcarsku na téma „Děti jako oběti války“. Diskuse se týkaly stále živého problému, jak uchránit dnešní dítě od nelidského ohrožení hladem, podvýživou, nemocemi, vykořisťováním a rasovou diskriminací v podmínkách, které umožňuje naše křesťanská kultura a civilizace.

-r-

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 2. — Vychází šestkrát do roku. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

SPRAVEDLIVÝ SYN

P

odívejme se nyní na onoho druhého, který podle svého názoru „nikdy nepřešel stoupil příkazání svého otce“ a „tolik let svému otcí sloužil“.... Není on ale také ve skutečnosti „ztracený synem“?

1. zřejmě se dostavil k trapnému jednání mezi otcem a mladším bratrem, když je ve 12. verzi zmínka o tom, že jim oběma otec rozdělil statek. Přizval jej k tomu jeho bratr? Povolal jej k jednání sám otec? Dostavil se sám z vlastní iniciativy? Jaké skryté pohnutky jej k tomu vedly a jaké myšlenky jej přitom ovládaly? Ve všech těchto otázkách svědčí chování staršího syna v jeho neprospech:

a) jestliže jej povolal bratr – musel už jistě znát natolik povahu, názory a úmysly jeho, aby mu to rozmluvil, snažil se zabránit jeho nerozvážnosti – nebo se alespoň rozhodně od počínání svého mladšího bratra distancoval;

b) jestliže jej povolal otec – musel už jistě natolik znát jeho reakce, aby se mu snažil pomoci v nesnázích s mladším bratrem tím, že se postaví na otcovo stranu a poskytne mu svou oporu;

c) jestliže přišel z vlastní iniciativy – pak má na onom jednání svůj osobní sobecký zájem a onen konflikt mu celkem vyhovuje. Z mlčenlivosti Božího slova o tom lze však mezi rádky vyčít dále, že

2. zřejmě se účastní onoho jednání, v němž tedy současně musí být svědkem bezohledného útoku mladšího bratra na otce, ale též otcovy velkorysosti. Co tomu říká? Jak se zachová? Jestliže dosud „neměl možnost“ poznat svého otce a bratra, probudí se nyní jeho vztahy k

nim? Zdá se však, že se tváří „neangražované“ – jen jakoby v roli nezúčastněného svědka, mlčí a nemínil se „nechat zatáhnout do sporu“ (snad také, „aby si neuškodil“). – a zřejmě tedy z toho očekává pro sebe zisk. Proto také zcela samozřejmě

3. přistupuje na dělení otcova statku. Proč? Co jej k tomu vede? Jaký má k tomu vlastně důvod? Chce snad také odejít z domu? Chce snad také „užívat světa a životu“ jako ten jeho „hloupý“ sourozenec? Nebo chce hospodařit zcela sám na statku – bez otce? Zdá se však, že jemu uložený kapitál neztrácí, ale roste. On má také docela jiné představy o „užívání“ a „radosti“ – ne v mrhání, ale v hromadění majetku... a je jistě přesvědčen, že to dokáže lépe než otec. Proto mu též vyhovuje uvolnění ze závislosti na otci a osvobození od jeho vlivu. Vidíme tedy dále, jak

4. přijímá „svůj“ díl – a projevuje tedy aktivní podíl na rozdelení otcova statku. Nyní je odhaleno jeho smýšlení, jehož důsledek jsou pak zcela zákonitě jeho později tvrdá slova jak na adresu mladšího bratra, tak zejména na adresu otcovu! Vždyť on –

a) nemá žádný vztah k svému vlastnímu bratrovi, protože brátrovo postavení, stav, myšlení a chování je mu zcela lhostejně;

b) nemá vztah k vlastnímu otci, protože otcovo postavení, práce, úsilí, nesnáze, starosti a bolest z brátrova chování – jsou mu rovněž lhostejně –

c) zato má výrazný vztah k otcovu majetku jako vitanému prostředku vlastní úspěšnosti. Majetkový podíl „spravedlivého“ staršího syna má zřejmě pro něho samého větší cenu než otec a bratr.

OBA BRATŘI mají společný rys – I. ve svém sobectví a bezohlednosti k otci a druhým,

II. ve své chtivosti majetku jako nezbytného prostředku seberealizace,

III. ve svém zlehčení otce a vzpourě proti němu s kulmem vlastní svobodné a na nikom nezávislé autority,

IV. ve snaze otce zcela vyloučit ze svého života jako zásadní překážku poctu vlastního životního uspokojení a představ „osobního štěstí“...

Rozdíl mezi nimi je pouze v tom, že „mladší chce užívat života“ a směřuje k svému cíli cestou lehkovázného marnotratnictví, kdežto „starší chce rozmnožovat svůj mojetek“ cestou vypočítavého lalomství! Proto se mladší chová s tak otevřenou drzostí, zjevnou vzpourou a výraznou touhou opustit otce a domov, kdežto starší se skrytým sesazením otcovy autority a vypočítavou volbou těžit co nejvíce pro sebe ze setrvání v otcovském domě při otcových nesnázích. Starší sýn má všecky předpoklady k dosažení hmotného bohatství, k ocenění své „bezúhonnosti“ a „spravedlnosti“ v očích všech lidí a k dosažení mocenského postavení s autoritou, kterou jeho vlastní otec podle jeho přesvědčení dosud nedosáhl! Starší syn je „opravněným kritikem“ „otcových chyb“, „strážcem“ a „správcem“ otcových věcí a na „správné cestě“, jak si právě svou vlastní – na otci zcela nezávislou metodou – vyrobýt uznání všech lidí a nakonec i vlastního otce!

A nyní si všimněme, jak reaguje na návrat mladšího bratra a jak prozrazuje svůj doposud skrytý vnitřní život ve svém vztahu nejen k bratrovi, ale především k otci:

1. je na poli – v. 25. V práci! Na svém místě! „Vykupuje čas“ užitečným způsobem jako pracovitý, vytrvalý a věrný, spolehlivý pracovník. A přece mu něco chybí! Není u otce, s otcem a při otci v jeho bolesti, touze, očekávání a vyhlízení svého mladšího bratra! Snad mívá dříve užší citový vztah k otci a bratrů, ale dnes pro milování sebe, své práce a svých věcí ztratil již pro to smysl a ani je nepostrádá. Co je platná všecka jeho „příchylnost k tomu poli“ s veškerou jeho pracovní morálkou a přebýváním v otcovském domě, když se v tom všem odcizil a vzdálil svému otci – a dokázal „odespat svého vlastního bratra“. Jak závažné je varování všem „andělům církve efezské“, kteří tak věrně, příkladně a požehnaně, pracují na „vinici Páně“ – žel bez Otce – se svou tělesnou horlivostí a rutinou! Opuštění oné „první lásky“ – vroucího vztahu k Bohu a k blížnímu je odděluje od Boha a odsuzuje „k pohnutí jejich svícenem“ (Zj 2:1-3).

2. jde přibližuje se k domu – v. 25. Opět tak pozitivní činnost! Jde a přibližuje se správným směrem a za správným účelem – aby po zásluze odpočinul tam, kde má své pravé místo k „sklonění své hlavy“! A přece tu není něco v pořádku! Mladší syn se rozhodl vstát a jít k otci svému – tedy do svého domova, ale starší nejde ani k otci – proto také ne do svého domova, ale pouze „K DOMU“! Jak mělké a chudičké všecko to „jít“ a „přiblížování“ bez citové vazby k Otci a bratu! Vždyť pouze citové vazby dělají dům domovem. Co je všechna ta zbožnost, touha po spásce, zájem o duchovní věci, všecka snaha po „odpočinutí v Božích pravdách“, když není lásky Otcovy v lidském srdci a tedy ani lásky bratrské! Když to není chůze a přiblížování domu, ale pouze k domu, „který se zanechává tobě a mně pustý“! Bez lásky, která nehledá svých věcí, nemá a není člověk nic!

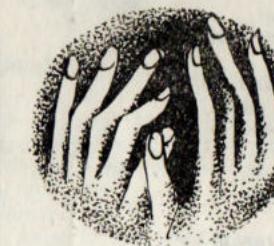
3. slyší zpívání a hluk veselicích se – v. 25. Jak nezvyklé v tom domě, v němž starší bratr přебývá! On nemá smysl pro zpěv v domě, protože on sám je „nezpěvák“ a nezvykl si zpívat ani při své práci. Nesnáší hluk domě, protože ho unavuje společnost a lidé vůbec – dává přednost tichu svého nikým nerušeného soukromí. Co je mu do lidí a jejich problémů – on si sám vybírá své přátele podle svého vkusu, nároků a nálad. A jakkoliv veseli v domě je mu z duše protivné. Je tak nedůstojné, neduchovní, tělesné a ubohé. Zpěv, hluk a veselí prostě do „jeho domu“ nepatří – a tak se velice diví, co to jen napadlo jeho tak vážného, důstojného a mlčenlivého otce!?

Jak jsou uboží takoví „starší synové“, do sebe zahledění, vše jen podle sebe hodnotící a posuzující, ustavičně se něčemu podivující a nad vším pohoršující, jejichž představa pravé duchovnosti spočívá pouze v důstojné a „pošmrourné tváři“, libujících si ve vznesené podřímlosti, spokojených se sebou samými a současným stavem v domě – církvi. Kteří sami nikdy radost nepoznali, neokoušeji, nad ní a zejména nad projevem čisté radosti ze života, se jako nad hřichem pohoršují, a nikomu optimismem viry neposlouží! Rád zpívá? Jak často, o čem a komu? Dovedeš pochopit, snášet, spolu-prožívat hluk, který tropí potěšení a rozradostnění lidí v upírném obecněství bratrské lásky? Dovedeš se veselit s nimi

z něčeho krásného, co učinil Bůh někomu ze své milosti z tých bližních? Dovedeš pochopit a sdílet Otcovu radost – a rád zavzpomínat chvil, kdy mluvila srdce? Ano – DOMOV! To je něco jiného než ten tvůj dům a ty naše domy, v nichž se NIC neděje!

(Pokračování) -Kk

CITLIVÉ

PRSTY

Můj přítel Pavel je slepý. Ztratil zrak v poslední válce, ale nepřestává děkovat za tuto zkoušku, neboť byla příčinou, že našel v Páně Ježíši svého Spasitele a Pána.

Službu očí konaly v určitém směru Pavlovy ruce. Měl tak jemný cit v prstech, že se mohl radovat například z tulipánu, když prsty přejízděl jejich stonky a pak opatrně sledoval prsty tvar květného kalichu. Jeho prsty mu řekly mnoho, o čem my víme jen díky zraku. Mohli jsme se ho zeptat i kolik je hodin, rychle zvedl všecko svých náramkových hodinek a bez váhání řekl přesný čas.

Počínal si velmi dobře i při jídle. Všiml jsem si však, že při snídani vždycky odmítl marmeládu, a jedl pouze chléb s máslem. Ptali jsme se ho tehdy, nechtěl-li by raději med. Když opět odmítl, tak mě to udivilo, že jsem se ho konečně zeptal, jaký má k tomu důvod. Odpověď byla tak zajímavá a důležitá, že vám ji – s jeho svolením – sdělím. Jeho prsty mu sloužily jako oči, avšak jen tehdy, byly-li čisté. Všechno lepkavé by porušilo jejich hmatovou citlivost. Nuže všichni víme, jak je těžké jíst chléb s marmeládou a nebo medem a nepolepit si alespoň trošku prsty, i když máme dobrý zrak. Stopy znečištění mohou být tak nepatrné, že nám to nemusí vůbec vadit. Ale představte si, že by Pavel chtěl zjistit na svých speciálních hodinkách, kolik je hodin, a měl lepkavé prsty! Nebyl by toho schopen. Proto odmítal marmeládu, ačkoliv byla sladká a chutná. Pro něho bylo velmi důležité, aby si zachoval za každou cenu čisté prsty. Nemohl připustit, aby cokoliv, byť to bylo sebe lákavější, tuto čistotu narušilo.

Kolik se vyskytne v životě křesťana věcí, které mohou narušit naši duchovní citlivost. Mohou to být „sladké věci“, samy o sobě dobré a přece mohou způsobit, že se staneme necitelní pro Boží vůli a něžné vedení jeho Duchu. Zde se nejednalo o to, co jiní mohou dělat. My ostatní jsme klidně jedli marmeládu, ale Pavel nesměl. A i když jiní se těší z různých věcí, my, kteří milujeme Pána Ježíše, musíme stavět na první místo své spojení s Ním.

Je zde jen jedna možnost. Následujme příklad Pavla a říkejme: NE, děkuji, nechci ke všem podobným věcem, které nás mohou ohrozit. Pomůže nám to poslechnout příkázání „a nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenání jste ke dni vykoupení“ (Ef 4:30).

připr. D. Z.

P

ovedal:

— Verím a nechcem sa vzdať náboženstva
 Ale nemôže predsa nikto chcieť,
 aby som mal kvôli tomu nejaké problémy
 Ešte to by mi chýbal
 Stihнем urobiť niečo aj pre Pána Boha
 a stihнем porobiť aj čo sa mi pádi
 A pádi sa mi na svete toľko vecí!
 Vytýkajú mi formalizmus
 Ale mne to nevadí
 Beztak tomu dosť dobre nerozumiem
 Sú vzdelení pastieri
 Nech sa teda o moju dušu postarajú
 Naďlepšia je zlatá stredná cesta
 A hotovo
 Povedal to jeden „krestan“
 Hovoria tak malí i veľkí „krestania“
 Samozrejme poznáme podobenstvo
 o dvoch cestách
 Ale kto tu hovorí, že chceme ísť
 po širokej ceste
 Počuli sme mnohokrát, že len úzka cesta
 sebzaprenia, križia a nasledovania Krista
 vedie do neba
 Áno, chceme sa tam dostať
 Ale nech sa nám Pán nečuduje
 Sme predsa slabí ľudia
 Nemožeme prebýtať hlavou máry
 A žijeme v dvadsiatom storočí
 Zlatá cesta stredná je ideálna
 Pán však nikdy o troch cestách nehovoril
 Povedal:
 — Si vlažný a preto ta vypľujem zo svojich úst
 Zlatá cesta stredná je pohodlná
 Zmestí sa na ňu veľa dobrých ľudí,
 ktorí ju vedia schváliť
 Na zlatej ceste strednej
 sa problémy Kristovho križia
 riešia bez problémov
 Pomaly sa schyluje k večeru
 Pomaly sa bliží epilog
 zlatej cesty strednej
 Na konci zreteľne počuf pláč a škripot zubov
 a nekonečnú beznádejnosť
 Tá cesta sa nezúžila
 do nebeskej brány
 Tá cesta je prveľmi široká
 Tá zlatá stredná neexistuje!

Ešte raz vykračujeme na cestu
 za hlasom láskavého Pastiera
 So slzou pokánia kanúcou dolu srdcom
 prosíme:

— Pane, odpusť túlanie
 po neexistujúcej zlatej ceste strednej...
 Zlatá cesta je iba jedna
 Tvoja úzka cesta križia
 Pod s nami po nej domov

-jk-

dopis

novomanželum

Vážení a Pánu milí novomanželé,

vždy mne potěší, když dostanu svatební oznámení s biblickými verši — a ještě víc, když ti, kdož si je zvolili, to myslí s Božím slovem doopravdy. Mají tedy bázeň Boží a jde jím o hledání, poznávání a respektování Boží vůle ve všem. To se především týká tak nesmírně důležité věci v životě každého člověka, jako je vstup do manželství.

Věřím, že jste takoví a že si to vše uvědomujete v den svého nejkrásnějšího zážitku, jímž je spojení dvou lidí, kteří se mají tak rádi, že si další cestu životem nedovedou představit jeden bez druhého a ustavičně vzájemné blízkosti.

Jako věřící lidé jste oproti druhým nesmírně bohatí tím, že jste své nejcistší ideály neztratili a ani nemusejte ztratit, ale naopak, mohli je nalézt v Pánu Ježíši. V Něm můžete po celý svůj život pěstovat a upěvňovat, společně prožívat ono úžasné zjištění, že život v Něm a s Ním je ještě bohatší a svou realitou víc, než všecky vaše sny...

Žel, každý z věřících to říci nemůže, protože ne každý dosud pochopil svůj pravý životní cíl. Tím mu uniká jeho životní smysl a jeho život není naplněn pravým obsahem.

Váš cíl je dokonale spojení s Bohem. Váš životní smysl je láska Kristova vždy, všude, ke každému a ve všem; váš životní obsah je posloužit Boží vůli a lidem k víře — opravovat službu! Manželský a rodinný život vůbec je pro to jedinečnou školou, „pracovištěm“, zkouškou a osvědčením! Vždyť tam je právě nejpětší příležitost, aby se člověk zbavoval svého přirozeného sobectví a hledání „svých věcí“. V manželství roste ten, kdo se učí zapírat pro druhého a v rodovství ten, kdo se dovede obětovat pro své děti.

To ovšem sobecký člověk nerad dělá. Raději urguje svá „práva“, často bezohledně jich zneužívá na úkor druhého, pořád od druhého něco čeká, co mu sám nedává a ani ho nenapadne mu dávat, zcela přirozeně ve své „sebelásce“ prožívá svá „zklamání“, „nepochopení“ a „vnitřní osamělosť“... a tak se mu dříve nebo později stává žena překážkou a omezovatelkou „jeho svobody“ či naopak muž ženě — a co je nejhorské — nakonec i děti a někdy hlavně ty děti — břemenem a překážkou „seberailizace“! (Třeba i pro „službu Páně“, která v tom případě není a ani nemůže být vskutku Páně.) Tak se dnešní smutná situace rostoucí rozvodostí a citové dětské deprivace (=strádání) s citovou narušenosťí a rozvojem stává pomalu běžným zjevem a k naši velké bolesti se dostává i do církve.

Vy zakládáte svou rodinu ve jménu Božím a podle jeho vůle. Máte všechny předpoklady pro Boží milost a požehnání. Víte, jak si je udržet a zachovat, aby vám je Nepřítel nesebral? Kolik i věřících lidí si je nechal vzít a ztruskotávají ve svých manželských a rodinných vztazích pro své „s Kristem neukřižované sobectví“ (Ga 2:20) a to jen vlastní vinou?

Tady je má prosba pro vás a rada:

Budete pravidelně denně spolu na kolenu a vše jeden před druhým za sebe a na sebe (ne na druhého) žalujte a vyznávejte, jeden za druhého na základě jeho vyznaných poklesků a chyb Pána vroucně proste, zvlášť proste Pána a jeden druhého za odpustění, čím si ublížíte či zraníte jeden druhého svou

nemoudrostí, netrpělivostí, hrubostí a netaktností či bezohlednosti a lhostejnosti, a všechno si v lásku odpouštějte — a to ještě dřív než ulehnete, aby vás polibek na dobrou noc byl vždy vřelý, upřímný a čistý! Nemějte nikdy nikdo z vás před druhým žádnou tajnost a nechtejte nikdy nikdo nést své vlastní břemeno sám bez toho druhého i v tom nejlepším úmyslu ho „ušetřit“! Nedovolte nikdy, aby vnikl mezi vás stín nedůvěry, či aby někdo mohl mezi vás zaslat toto „dračí sémě.“ Vždy takto se lidé od sebe odcizují a místo, aby šli SPOLU, jdou pak každý se svým vlastním vnitřním životem VEDLE SEBE. Myslete, že jsou všecky věřící rodiny ušetřeny této kletby a jejího zhoubného ovoce? Proto se bojte Boha, budte v tom bděli na svých modlitbách a nezapomeňte být Bohu vždy a za vše VDĚČNÍ!

Kéž smíte okoušet pravdivost slova Ř 8:28 a kéž smíte na cestě víry v duchu 1Tm 4:10 a Ga 6:2 prožívat nádherný život společného očekávání na Boha v jednom duchu vždy ve svazku pokoje ve smyslu žalmistovy modlitby v Ž 121!

Na vás v duchu a na modlitbě myslím nejen ve vás svatební den, ale ve vědomí spoluodpovědnosti za vaše pravé štěstí, po všecky dny vašeho spořečného života.

Váš N. N.

hlad v zemi

seriál

1

Pán Boh občas dopúšťal na zem hlad. Bolo to z nedostatku dažďa, ktorý On posielal: „...ktorý dáva dažď na tvár zeme a posielal vodu na polia“ (Jb 5:10). Vždy, keď zadržal dažď a dopustil dni hladu, mal s tým určitý zámer. Tak to robi až do dnešného dňa.

Na niekoľkých prípadoch si poukážeme na Božie zámery a ich dôsledky pri Božích ľuďoch v spojitosti s hladom na zemi, ktorý On dopustil.

ABRAHÁM

Biblia nám podáva prvú správu o hlaďe v 1M 12:10 a to práve v spojitosti s Abrahámom. Pritomnosť Božieho človeka v niektorom kraji nezabráňuje príchodu hlaďu; Pán Boh má s hladom svoje plány, v ktorých najmä Boží človek má svoje postavenie. My nevieme o príčine hlaďu, ktorý nastal v čase pobytu Abraháma v južnej časti zeme Kanaána, ale príchod tohto hlaďu mal vplyv na jeho počinanie. Bol pre neho skúškou. Ako v nej Abrahám obstál? Neobstál dobre.

Ked' povstal hlad v zemi, nepýtal sa Hospodina, čo má robiť a kam ísť, ale isiel podľa vlastného uváženia do Egypta. „Potom povstal hlad v zemi a Abrahám odišiel do Egypta, aby sa tam zdržoval do času ako hosť, pretože bol veľký hlad v zemi“ (1M 12:10).

Aké boli dôsledky jeho rozhodnutia?

1. **Klamstvo.** Abrahám v Egypte pod tiažou strachu z domnelého nebezpečenstva sa rozhodol zatajíť pravdu o Sáre, že je jeho žena a pred faraónom zverejnil len

poloprávdu, že je jeho sestra. To bol hriech. Veriaci človek nikdy nemá hovoriť poloprávdu, ale vždy len celú pravdu. Hovoriť poloprávdu znamená taktizovať a podvádzať.

2. **Zlé svedectvo.** Faraón po zistení celej pravdy, k čomu prispel Boh tým, že dopustil po odňati Sáry Abrahámovi na neho a jeho dom veľké rany, sa cítil podvedený a nechal Abraháma nekompromisne vyviest za hranice Egypta ako nežiadúceho. To bola pre Božieho muža veľká hanba.

3. **Zisk bohatstva.** Abrahám v Egypte veľmi zbohatol. Rozmnožil sa mu dobytok a on zhromažďoval striebro a zlato. Podobne zbohatol i Lot, ktorý ho sprevádzal. To malo za následok neskorší rozchod týchto „bratov“. Bohatstvo spôsobilo „bratský rozchod“. I veriaci ľudia majú veľké schopnosti a možnosti rozmnožiť svoj majetok vtedy, keď zájdu do sveta, venujú sa mamom a nedabajú o oltár a obecenstvo s Bohom. To však vo svojich dôsledkoch nebýva požehnané.

4. **Hagar.** Tá sa stala v Abrahámovej rodine príčinou mnohých neprijemností, bolestí a plácu. Žila v nepriateľstve so Sárou, Izmael v nepriateľstve s Izákom a Izmaelci (veľká časť Arabov) v nepriateľstve s Izraelitmi až dodnes.

Nesprávym v Abrahámovom rozhodnutí bolo to, že sa nepýtal v dobe hladu Hospodina, čo má robiť.

Ak porovnávame Abrahámove straty so ziskom v Egypte, prídeme na to, že pre svoj ďalší život málo získal a veľa stratil. To, čo získal, bolo mu na škodu a to, čo stratil, bol veľmi cenný čas a v tom čase obecenstvo s Bohom. Posledný oltár pred príchodom hladu postavil medzi dvoma mestami: Bet-el a Haj. Preklad týchto slov je — „dom Boží“ a „trosky“. Kde máš postavený svoj oltár? Kde sa pokúšaš Boha vzývať? Je to správny stav srdca, v ktorom sa k Nemu približuješ? Nie je stav tvojho srdca polovičatý — zameraný rovnakou miere na Boha a na svet? Na záujmy duchovné a svetské? Kto stavia oltár Bohu na polceste medzi Nim a svetom, ten nemá plné obecenstvo s Bohom a ľahko správí nesprávne rozhodnutie. Jeho dôsledkom je neúspech, zlé svedectvo, trápenie a strata času. Strata času u Abraháma bola v tom, že po celý čas cesty na juh — do Egypta a späť nepostavil ani jeden oltár, ale iba „šiel po svojich postupoch do jihu až po Bét-el, kde bol na počiatku jeho stan medzi Bét-elom a medzi Hajom, na miesto oltára, ktorý tam bol najprv urobil a Abram tam vzýval meno Hospodinovo“ (1M 13:3-4). Až po návrate mohol obnoviť styk s Bohom. Ako dobré, že mu dal Pán Boh milosť k návratu! Mat' ju — nie je samozrejmá vec. Elimelech, ktorý o stáročia neskôr kvôli hladu opustil Bet-lehem (dom chleba), milosť k návratu nedostal a zahynul ako pohostín v maďskej zemi.

Hlavné poučenie z obdobia hlaďu za času Abraháma je:

— Nestavaj oltár medzi Bet-el a Haj.

— Neopúšťaj pre dočasnú neúrodu a hlad zem, ktorú ti určil Boh. Nedostatok požehnania nerieš nikdy odchodom do temného Egypta, ale pýtaním sa po Božej vôle.

— Pamäтай, že vo svete bez pravého obecenstva s Bohom sa nedokážeš ani opustiť Božiu cestu, nemôžeš sa osvedčiť.

— Pamäтай, že čas strávený bez oltára je v tvojom živote neúspešný. Náprava je možná v návrate na to isté miesto, kde si začal zlyhávať. Škoda však času, mesiacov i rokov.

— Mysli na to, že Boh nemusí dať vždy možnosť návratu na prv zaujaté a potom svojovalne opuslené pozície.

Čas hlaďu v cirkvi, v zbere je obdobím skúšky. Ako obстоjiš?

-ik

Rozdiel medzi mûdrymi a nerozumnými, bohatými a chudobnými, svätými a hriešníkmi spravidla nie je výsledok rozdielnych okolností alebo začiatkov, ale skôr v tom, ako využívali čas.

S. L. Brengle

Slova učí,

APOŠTOL PAVEL

příklady táhnou

Může se stát, že někdo bude nemile dotčen zdúrazněním nutnosti obrácení. Tohle slovo je u mnohých v neoblibě. Někteří dokonce řeknou: „Což mohu vůbec vědět, zda jsem obrácen? Není to záležitost samého Pána?“ Jiní zase mohou tvrdit, že prožili obrácení, nebot nám udají den a hodinu, měsíc i rok, kdy se obrátili k Pánu Ježiši. Ale pak je stejně dobré milý bratře a sestro, abyste se nyní zamyslili nad touto úvahou a zkušovali sebe, zda jste prožili obrácení tak, jak nám líčí Písmo obrácení Pavlova – Saulovo, poněvadž se může stát, že potřebuje toto obrácení prohloubení, božskou korekturu, doplnění a vytržení. Vždyť i mezi věřícími v Pána Ježiši je mnoho těch, kteří následují Pána Ježiše po celá desetiletí jako obrácení křesťané, navštěvují shromázdění, lámou chléb, a přesto nedosahují zdravého růstu ve svém vnitřním životě a neradují se z vítězného křesťanského života. Pozorujeme u nich pády a povstání, zlizené následování Pána Ježiše. Odkud tento nenormální stav? Casto se ukáže, že příčina spočívá právě na počátku jejich obrácení, že nebylo důkladné, božsky způsobené. Při jejich obrácení hrálo mnoho lidské přičinění a málo božského. Tak došlo k předčasnemu porodu, od kterého chvíle datuje se slabost, neduživost, mdloba ve vnitřním životě takto obráceného. Ukazuje se při něm trvalý úpadek a vselijaké neduhy.

Saul je nám vzorem. Při něm vidíme, jak vypadá úplné a božsky způsobené obrácení, obrácení důkladné. Při Saulově obrácení vidíme, jaký měl na něm podíl Pán Ježiš, a jaký měl na něm člověk Saul Tarsenský.

Jaký podíl měl Pán Ježiš na Saulově obrácení? Kde, kdy a jak zasáhl Pán Ježiš do jeho života? K osvětlení této otázky posouví nám dobře rozdělení jeruzalémského chrámu. Tento se dělil na nádvoří, kam vcházel všechn lid, dále na svatyni, kam vcházel jen kněží a pak na svatyni svatých, kde přebýval sám Bůh v oblaku. Ve svatyni svatých spočíval vlastní zdroj celého duchovního života Izraele. Zde zjevoval Bůh svou svatost, milost, odtud vcházel proud požehnání a Božího života přes svatyni do nádvoří a do celého národa.

Také v našem životě objevujeme totéž rozdělení, jaké měl jeruzalémský chrám, poněvadž sám Pavel vydává svědec v souhlasu s Písmem, že jsme chrám Boží (2K 6:16!). Nádvoří – to je nás vnitřní život, pomoci něhož máme kontakt s vnějším světem. Tento život mohou pozorovat i lidé kolem nás v našem okolí. Svatyně – tof vnitřní život, kde sami uctíváme Boha a máme s ním nejdůvěrnější obecenství. A konečně svatyně svatých – náš nejvnitřnější život, který je zahalen v mráketu, je to oblast našeho ducha, který postihujeme, avšak nemáme do ní přístup. Je to oblast našeho ducha, kam má přístup jen Bůh, kde s ním přicházíme do bezprostředního styku. Nádvoří je tedy oblast našeho hmotného života, svatyně oblast našeho „duševna“ – duše, oblast psychická a svatyně svatých oblast našeho ducha.

Právě obrácení uskutečňuje se v skrytu, v oblasti našeho ducha, ve svatyni svatých. Pak je to obrácení důkladné a božsky způsobené. A zde započal Pán Ježiš s průlomem do Saulova života. Jak Pán Ježiš započíná tento průlom do nejvnitřnějšího života člověka je a zůstane tajemstvím. Což není tajemstvím i narození nového života? Toto tajemství rovněž nemůžeme sledovat ani je vysvětlit. Podobně je tomu i s obrácením, procitnutím života Ježišova v člověku. Je to div a tajemství. Pozorovat je nemůžeme, ani je vysvětlit. Bůh působi tento život v skrytu, v mráketě. Nový život je prostě zde, uplatňuje se a vítězi.

Jak se započíná tento průlom, je a zůstane tajemstvím. Tajemství zrodu nového života vidíme zřetelně při Saulovi. Ještě byl pln vražedných myšlenek na cestě

do Damašku. Pojednou jej osvítilo světlo z nebe. Neviditelná vyšší moc – Pán Ježiš – zasáhl Paula v jeho nejvnitřnějším životě – v oblasti ducha. Saul neví, co se s ním děje. I ptá se: „Kdo jsi, Pane?“ Ale v tom dostává již jasnou odpověď: „Já jsem Ježiš, jemuž se ty protivíš!“ Zde vidíme, že na jeho obrácení nebrali podíl jeho průvodci. Nebrali na jeho obrácení podíl žádní lidé – ani jeho myšleni, ani jeho vůle. Saul se neobrátil ve své síle, ale obrátil jej sám Pán Ježiš Kristus. Obrácení neuskutečnilo se na nádvoří chrámu – tj. v oblasti vnějšího Saulova života, nýbrž v mráketě – v skrytu, ve svatyni svatých, v nejvnitřnějším Saulově životě, kde Boží život, život z Boha stýká se se životem lidským.

Zde vidíme, že moment průlomu – obrácení – uskutečnil sám Pán Ježiš. Toto poznání je pro nás velmi významné a důležité v práci na duších. Víme přece sami, že je mnoho „obrácených“, kteří prožili svůj „přelom“ místo ve svatyni svatých v nádvoří chrámu, tj. ten v oblasti svého vnějšího emocionálního života pomocí lidského tlaku, nebo útoku na duši, premouláním a vyvoláváním emocí. Taková obrácení, která se stala vně svatyně svatých, při nichž se neuplatnila moc Ducha svatého zevnitř, jsou karikaturou obrácení, poněvadž obrácení, která se uskutečňují v chrámovém nádvoří, nepřinášejí s sebou pečeť Ježišova života, nejsou počátkem života z Boha, není při nich celé podroběni se vůli Pána Ježiše Krista.

Zde musíme hledat latentní stav duchovního života mnohých, jímž trpí mnozí v řadách dětí Božích. Tak pozorujeme, že mnozí nežijí plným životem dítě Boží, ale nejsou také zcela mrtvi. Pouze bylo před rozvitem násilně otevřeno a nyní visí na věti ve zvadlém stavu bez vůně a krásy, je neschopné vydat ze sebe plody pro Boha, poněvadž nedošlo k plnému rozvitu.

Proto si ujasněme, že nemůžeme sami nikoho obrátit, ani také sami se obrátit. Proto i výraz: „Já jsem se obrátil“, není plně na místě. Je to přece Pán Ježiš sám, který se chápe iniciativy, poněvadž ví, kdy je příhodná chvíle k takovému průlomu v životě člověka. U toho jednoho může se dostavit již v děství, u jiného v mládí (sám jsem měl 14 let, když Pán Ježiš učinil průlom do mého nejvnitřnějšího života a obrátil mne k sobě), u dalšího dostaví se tento průlom ve stáří. Slyšíme často povzdech: „Proč jsem se neobrátil ve svém mládí, proč nepřišel Pán Ježiš ke mně dříve!“ Příčiny mohou spočívat na naší straně, že jsme nebyli dost upřímní, naše vůle byla rozdělena a nechtěli jsme se pokrobit. Příčiny mohou ovšem spočívat i v moudrému úradku Božímu, který neznáme, ale později o něm zvime, poněvadž náleží k tajemství svatého našeho života.

Různý je také způsob, jak Pán Ježiš se zjevuje jednotlivé duši. Někteří dovedou vyprávět o náhlém obrácení, kdy během jedné hodiny jako Saul přešli ze smrti do života, byli vytaženi z bahna hříchu a postaveni na Skálu spasení. Tito to měli v jistém slova smyslu snažší než druzí, kteří nedovedou udat den a hodinu svého obrácení, poněvadž se musili spokojit pouhou virou bez jakýchkoliv emocí, musili u věře přijmout úsudek Boží, že byli mrtví ve vinách a hříších, ale nyní jsou živí skrze milost Pána Ježiše Krista. Poněvadž nepostihli tento průlom časově, ježto mu předcházela dlouhá předistorie, nemohli se také opřít ani o city, ale na základě viry v Písma, na základě viry v dokonalé vykoupení Pánum Ježišem na Golgotě, kdy vzal jako Beránek Boží také i jejich hřich na sebe, a dokonce byl i učinen hřichem za ně před Boží tváří, vědě, že jejich Spasitel jim odpustil jejich hřich, že žije pro ně a v nich.

I prostředky jsou různé, jichž si Pán používá k přemožení duše. Pán Ježiš ne-používá žádnou šablonu, ale pracuje zcela individuálně. Jedno obrácení nepodobá se druhému. U Saule to byl bezprostřední silný zásah do jeho života, okamžité oslepnutí. Bylo to nutné k získání takové koristi. U jiných je to svědomí, které je pojednou zasaženo světlem Písma, nebo Pán Ježiš sám se přiblíží k duši v nemoci, neb v případě úmrtí někoho v rodině, ve snu, nebo skrze jiného člověka. Také tichost a moc evangelia otevírá srdce lidské, jako tomu bylo u Lydie. Kéž Pán Ježiš sám otevře i skrze tyto rádky mnohé srdce vlivu evangelia, učini průlom do duše, která je ještě mrvá ve vinách a hříších! Snad, milá duše, Pán se s tebou setkal již

mnohokrát ve světle Slova Božího, ale ty jsi mu stále unikala. Dnes setkává se s tebou snad již potřetí či poštěsté, proto slyšíš-li hlas jeho, nezatvrzu své srdce! Může to být pro tebe poslední příležitost v životě.

Jaký podil měl člověk Saul na svém obrácení?

Viděli jsme, jaký podil měl Pán Ježiš na Saulově obrácení. Mohlo by se však stát, že by někdo řekl: „Působi-li sám Pán Ježiš v člověku obrácení, takže určuje hodinu i počátek nového života, pak mně nepomůže žádná modlitba ani chodění do shromáždění. Obrácení si nemohu vynutit. Nemohu nijak zasáhnout do svatyně svatých, do svého nejvnitřnejšího života – oblasti svého ducha – kde Bůh se setkává se mnou v Kristu!“

Opravdu je tomu tak, že je to sám Pán Ježiš, protože nikdo jiný tě nemůže obrátit. Tak volal již prorok Jeremiáš: „Hospodine, obrať mne, a obrácení budu!“ Tak volala i nevěsta v Písni Salamounově: „Táhni mne a poběhneme za tebou!“ Ale obrácení závisí také na tvém postoji k Pánu Ježiši, zda pronikne Ježišovo zjevení ze svatyně svatých – z tvého nejvnitřnejšího života – navezen do nádvoří, aby obnovilo tvůj život, anebo zda zůstane omezeno jen v oblasti tvého Ducha a pak i duše. Sám se nemůžeš obrátit, ale můžeš obrácení překážet. Je ve tvé moci zavřít dveře, které vedou do svatyně a pak odtud i do nádvoří.

Co učinil Saul? Snad lépe je, kdybychom se tázali: Co neučinil? Nepronikl se s tělem a krví. Nepostavil svůj zážitek hned pod kritiku svého rozumu, aby si celou věc osvětlil zcela přirozeným způsobem. Nečinil to, k čemu má sklon tak mnohý v takové chvíli.

Pán Ježiš již zasáhl mnohokrát do tvého života. Dostavily se otřesy svědomí. Již mohlo dojít k průlomu, ale přišli lidé a pokusili se tě „potěšit“, „rozptýlit“... Poradil jsi se s tělem a krví... až konečně jsi přehlušil lidským hlasem v nádvoří hlas Spasitele ve svatyni svatých. Světlo Ducha Svatého pohaslo, zůstal jsi tím starým člověkem. Jak často domáci se stávají nejnebezpečnejšími nepřáteli duše! Často jsou to „milé návštěvy“ přibuzných, kteří již čekají na to, až se vrátíš ze shromáždění, aby ti znemožnili ztišit se před slyšeným Slovem, takže požehnání slyšeného Slova nemohlo proniknout do nádvoří tvého vnějšího života.

A když to nebyli lidé, pak to byl rozum, který vystoupil jako nepřítel. Ovšemže existuje střízlivost, rozumové uvážení, které má své božské oprávnění rozsuzovat zážitky v duševním životě. Vždyť čteme v Pismě: „Všecko zkoumějte...!“ Je tedy nutné, abychom zkoumali, co je dobré, a toho se pak přidrželi. Bylo by méně toho nezdravého v kruzích věřících, méně sporů a roztržek. Ale existuje rozumová přepjatost, která vyváří z nevěry, již používá nepřítel k tomu, aby zabránil vzniku duševního života v dуši.

„Ale člověk tělesný nechápe těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího, aniž je může poznat, protože ony duchovně mají rozsuzovány být“ (1K 2:14). **Přepjatost odmitání všeho, co jen dost málo překračuje formu dosavadního náboženského života,** vyskytuje se právě u mnohých náboženských lidí, příslušníků různých denominací, kteří odmitají vše, co se vymyká dosavadnímu způsobu jejich náboženského života. Projevují obavy před „novotami“ a tak se ocitají v nebezpečí pronášet nesprávné úsudky o projevech duchovního života. Tak si počínali muži z Jeruzaléma, když pravili učedníkům: „Mstem se zpíli tit!“

Tak zůstávají opadál proud, který vytéká ze svatyně svatých, sami sobě zavirají dveře, které vedou do svatyně svatých, kde vane Duch života. Proto nebud' otrokem takové nestřízlivosti! Uvolní cestu moci Ducha svatého ve svém myšlení i jednání, aby mohl vanout, kam chce!

Co učinil Saul? Zde opět postihujeme jeden ze základních tahů jeho bytosti, totiž jeho opravdovost. Když dostal odpověď na otázku: „Kdo jsi, Pane?“, ptá se hned po druhé: „Pane, co chceš, abych činil?“ Když poznal, že je to sám Pán Ježiš, který zasáhl tak mocně do jeho života, nemá více žádnou jinou volbu, než aby se uskutečnila radikální změna celého způsobu jeho života.

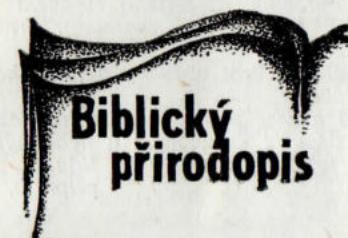
Zaujal rychlý a důsledný postoj k Pánu Ježiši Kristu.

Pronásledovatel stal se služebníkem. **Nepřítel** stal se ihned přítelem. Ovšem v tichosti se dostavila ještě tvrdá práce přeškolení v myšlení a citech, jak to postihujeme během těch, tří dnů v Damašku, a pak během let v Tarsu, kde se stal Saulovi, pozdějšímu Pavlovi, kříž Kristův středem jeho života. Ale to jedno je jisté. Od chvíle, kdy zasáhl Pán Ježiš do jeho života tak mocně, neexistovala pro něho žádná jiná omluva a oddalování, nýbrž celé se vydání Pánu Ježiši Kristu.

Pán Ježiš otevřel všechny dveře jeho života ze svatyně svatých do svatyně, jeho duše, kde oslavoval Pána a vzdával mu adoraci, a také do nádvoří, jeho vnějšího života, k němuž sám musil dát souhlas. Pavel vložil všechny klíče do rukou Pána Ježiše a vše pokládal od té doby za lejna – brak – smeti – když Krista získal.

Učiň totéž! Nečekej! neodkládej rozhodnutí s obrácením a také se nespokoj s obrácením, které jsi prožil snad jen v nádvoří svého vnějšího života! Přines oběť poslušnosti viry, otevři všechny dveře svého života, vpusť do svého srdce Pána Ježiše samého, Vykupitele, Krále a Pána života! Pak zakusíš: „Je-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj nové všecko učiněno jest“ (2K 5:17)!

-us

KUKAČKA

Kukačka byla převzata do literatury jako vzor skutečného sobectví na úkor oběti, pro tvrdé opomíjení citů, šířstí a prospěchu druhých. Rčení „kukačka v hnizdě“ mluví samo za sebe a pozorování zkušených přirodovědců ještě zvýší dosuzující obžalobu ptáka, který je nám jinak milý.

Kukačka si vybere hnizdo určitých ptáků, usídlí se v jejich území a dříve než vlastník hnizda počne sedět na vejcích, snese tam jedno své. Avšak než tak učiní, odstraní jedno vejce, aby pro své vlastní udělala místo, obyčejně je sezobe. Velmi pečlivě vybírá hostitele a hostitelku ptáka, jehož vejce se podobají jejím; a vejce, které snese, je malé na ptáka, který se z něho má vylíhnout. Taktéž jsou nic netušící pěstouni obratně oklamáni. A nad to v době, kdy má kukačka snáset vejčka, upoutává sameček šikovně pozornost budoucích pěstounů a odvádí je od jejich hnizda tím, že napodobuje jestřába střemhlavým pádem do hnizda. Když se vyplázená dvojice vráti do svého hnizda, nic nenašvédčuje tomu, že je tam veřejec. Zatím odletěla kukačči samička vzhledněji jiné hnizdo, aby podvedla jiný ptačí párek a přenechala své vejce péči další oklamane matky.

Kukačči mláďadlo se vylíhne asi ve stejně době jako ostatní mláďata v pěstou ním hnizdě a ihned začne svou nemilosrdnou sobeckou kariéru. Už za den nebo dva, ještě slepé, neopeřené a bezmocné začíná systematicky vytlačovat ostatní holátku z hnizda, zatímco hrubě podvedené pěstouni je něžně opatrují. Vrtí se mezi nimi tak, až donečně jim zbude místo až vzadu v malém hnizdě; tak ptáčatka pomalu vytlačí po straně hnizda. Tím způsobem si kukačči mláďadlo zajistí celou pozornost rodičů, kteří se o ně tak starají, že mláďadlo rychle roste a zaplní hnizdo. Často je tak velké, že mu musí stát na zádech, aby je mohli nakrmit. Asi za tři neděle je kukačči mláďadlo schopné létat, ale nechá se ještě další 4 až 5 týdnů krmit, než z hnizda vyletí a pěstouny opustí. Tak celá výchova kukačky je založena na podvodu, holé sobeckosti, neoplacené laskavosti a necitelné sebelásce.

Každý z těchto rysů, který je s křesťanským charakterem v rozporu, Slovo Boží otevřeně odsuzuje. Věřící nemá být zaměřen na sebe: „Nehleďte každý jeden na vlastní zájem, ale každý na zájem druhých“ (Fp 2:4, Žilkaj). „A protož každý z nás usiluj lítiti se blížnímu k dobrému ku vzdělání. Vždyť ani Kristus se ne sám sobě libil“ (R 15:2, 3). „Budete k sobě laskaví, něžní“ (Ef 4:32). Máme pomáhat slabým a nemáme je využívat (1Te 5:14, Sk 20:35). Raději se máme s druhými o vše dělit, než abychom jim vzali obživu a bylo-li by nutné, i život za ně položit (J 3:16). Představa, že by někdo nečestně využil výhodu, aby se po zádech druhého dostal nahoru, se nedá srovnat s myslí Kristovou, který sám volil cestu ponížení a sebeobětování, aby nám, svým nepřátelům, přinesl život a svobodu. On, který ač byl bohatý, stal se pro nás chudým, aby nás věčně obohatil (1K 8:9). Rozhoří-li se naše srdce pro našeho Spasitele a rozhlédneme-li se, zda bychom Jemu mohli ukázat nějak svou lásku, najdeme vždy něco, v čem můžeme svou snahu uplatnit.

Všemžeme být laskaví k těm, které On miluje a k těm, kteří se cíti nepatrní a slabí v Jeho stádi. Apoštol Jan nám o tomto tématu říká mnoho a náležitě zdůrazňuje, jakým právem se chceme nazývat křestany, nepomůžeme-li bratra, který je v nouzí, a máme po ruce, čím bychom mu mohli ulehčit (J 3:17).

Vskutku nám podává tím jediný důkaz o opravdovosti našeho obrácení — mimo stránky Bible: „protože milujeme bratří“ (J 3:14) — pamatuji: bratří s malým „b“.

Heslo kukačky je brát — brát na úkor druhých, brát vždycky a jakýmkoli způsobem, bez ohledu na to, zda někdo trpí a pláče.

Heslo křesťana je dávat, dávat své nejlepší a zase dávat protože Pán Ježíš dál Své všechno; dávat, protože Ho milujeme, dávat i nevděčným a nehodným, dávat nepřátelům, dávat, protože dáváte Pánu Ježíši, dáváte-li Jeho lidu.

připr. D. Z.

živá SLOVA 10 ročné

Ani sa to nechce veriť, ako ten čas letí. Áno, je to ale pravda, že je tomu už 10 rokov, čo v lete roku 1969 vyšlo tzv. nulté číslo nášho časopisu a potom tri ďalšie čísla. Celkove dostali naši čitateľia do rúk doteraz aj „s nultým číslom“ 61 čísel a mnohí majú z toho v knižnici už niekoľko pekných kníh.

Nepotrpíme si veľmi na jubileá a nejaké špeciálne oslavky, veď si uvedomujeme, že všetko je to len nezmerná Božia milosť a my sme neužitoční služobníci. Ale z ľudského hľadiska je predsa len 10 rokov práce s časopisom takéhoto druhu pekný úsek života. S vďakou myslíme pri tejto príležitosti na pracovníkov štátnej správy, úradu pre tlač a informácie, pracovníkov Ústredného cirkevného nakladateľstva, ako i pracovníkov tlačiarne vo Valašském Meziříčí, ktorí sa všetci na doterajšej vydavateľskej činnosti časopisu podieľali a podielajú. Ale časopis by nemohol existovať bez redakčnej rady, súredaktora a ochotných dopisovateľov, administrácie a napokon aj bez čitateľov. Sme vďační Panovi za Vás všetkých, ktorí často aj na úkor svojho voľného času alebo spánku a na úkor svojich rodín, či pohodlia pravidelne pripravujete Živá slova. Ďakujeme za mnohé modlitby, ktoré v súvislosti s touto prácou prichádzajú pred Boží trón.

Myslíme aj na budúcnosť a želáme si, aby sme aj naďalej dostávali do rúk časopis, ktorý rozdáva život, radosť, potešenie a požehnanie. Prosíme Pána o túto milosť. Čakáme zároveň na Vaše príspevky, listy, rady, povzbudenia, ale i kritiku. Veríme, že kým nás tu ešte Pán ponechá, prezijeme nad stránkami Živých slov mnoho Božieho požehnania.

-jk

JSTE TAKÉ TAKOVÍ?

K

dýž se měl ADAM zodpovídat Bohu v ráji za svůj hřích, říká: „Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala ze stromu toho a jedl jsem.“ (To znamená: „Přičinou je žena, pak sám Bůh tím, že mu ji vůbec přivedl a okolnost, že s ním byla!“) Když se Bůh obrací na EVU, obhajuje se: „Had mne podvedl a jedla jsem“ (tzn. „Přičinou je had a pak zřejmě Bůh tím, že hada stvořil a připravil ten lákavý strom!“)

Není nebezpečnějšího způsobu přikrývání vlastního přestoupení nad ten, dávame-li vinu někomu jinému (někdy dokonce i Bohu) a upozorňujeme-li na jeho chyby, místo pokorného dozvání vlastních chyb!

Jak tragicky doplatil na tuto „zastírací“ taktyku král **Saul**! On nejdříve:

1. LŽE — že „vypnil slovo Hospodinovo“ (1S 15:13) v zahlázení „proklatého Amalecha“ se vším, co má (ač ušetřil Agaga a nejlepší stáda, zahubiv pouze to, co bylo ničenné a churavé — 1S 15:8), potom

2. ZAKRÝVÁ své zjevné pohrdnutí Božím slovem sváděním své viny a „královské odpovědnosti“ „na lid“, že vzlal z loupeží bravy a skoty přední z věcí prokláty“ — (1S 15:15). Tak se snaží zastírat svůj hřich tím, že místo vyznání vlastního — vyznává a odkrývá hřichy druhých!

3. ZCELA PŘEVRAČENĚ TVRDÍ, „že uposlechl hlasu Hospodinova“, že chce to ušetřené („proklaté?“) „obětovat Bohu“ a snad je dokonce přesvědčen i o tom, že „selcestou, kterou ho poslal Hospodin!“ (1S 15:20).

4. CÍNI FALESNÉ POKÁNÍ — a to jen proto, že Boha a jeho proroka nelze oklamat: sice říká, že zhrešil, ale přitom si klade podmínu — „ctění před staršimi a Izraelem“ (v. 30).

Bez pravé tichosti a pokory není milosti — není Boží odpuštění! (Jk 4:6). Jen pravé pokání, k němuž dává Bůh svou milost, vidi-li pokorné srdce, vede k pokoji... (Mt 11:28–30).

Tak je Saul jako král Bohem zavřen, protože „zavrhl řeč Hospodinova“ (v. 23). „Vyznávejte se jedni druhým z hřichů“, piše Jakub 5:16.

„Jestliže pak budeme vyznávat hřichy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hřichy a očistil nás od všeliké nepravosti“, ujišťuje Jan (1J 1:9).

„Zhrešil jsem“, volá DAVID, „znam přestoupení svá a hřich můj přede mnou je ustavičně“ Ž 51:5 — a Bůh odňal jeho hřich!

„Bože, bud milostiv mně, hříšnemu!“, modil se publikán a „odešel ospravedlněn jsa, do domu svému“ (Lk 18:13–14).

Vidíš dosud pouze na druhém všecku vinu a ospravedlnuješ se sám výčtem jeho hřichů? **Odvádíš pozornost od své vlastní porušenosti, hřichu a bidy svalováním všeho a svým žalováním na bratra, sestru, nepřítele či „nepřiznivé okolnosti“, aniž vidíš, vyznáváš a lkáš nad vlastním hřichem, přestoupením a pádem? (Mt 7:1–5).**

Jak to, že más ještě smysl pro pohoršování se a soud nad druhým? Jestliže je tvé srdce dotčeno **pravým Božím pokáním** — pak nevidíš pro své vlastní hřichy, bídou a osobní odpovědnost za druhé — chyby a nedostatky druhých, aniž bys za ně neodsoudil před Bohem sám sebe! Pouze takového ducha tichosti a pokory ospravedlnuje, přijímá a vyslychá Bůh! Jaká to milost, když člověk žije v ustavičném sebesoudu, nesoudí druhé nikdy v ničem, ale raději bere jejich přestoupení sám na sebe ve své lásce před Boží tváří — když doroste do „Božího kněžství“ a „krásy královského charakteru“! (2M 32:32).

Bratře, sestro, neztrácej pro své „saulovství“ své království radosti, lásky, pokoje, kněžství a živého obecenství s živým Bohem!

Kk

STOPY KE KRÍŽI

SERIÁL 11

MARAH

A přišedše do Marah, nemohli piti vody v Marah, nebo byly hořké; protož nazváno jest jméno jeho Marah.... Z té příčiny reptal lid na Mojžíše, říka: Co budeme pít? I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin dřevo, kteréž jakž uvrhl do vod, učiněny jsou vody sladké.

2. Mojžíšova 15:23-25

1. Hořké vody

Jaký to byl jáсот, když Bůh vyvedl svůj lid z hrozného otroctví v Egyptě? Ted' mohli jít do Kanánu, do nádherné země míru a svobody. Kdyby v tuto slavnou noc někdo řekl: „Ale před námi je hrozná poušť, kterou musíme projít!“ pak by jistě zněla odpověď: „Ach, s tím si přece hravě poradíme!“ Přece však to vůbec nešlo hravě. Poušť byla horká a strašně vyprahlá. Jak je musela trápit žízeň! A pak se konečně v dálce objevily první palmy. „Voda!“ – tak zněl radostný pokřik. Všichni napjali poslední síly a hnali se k třpyticímu se vodnímu zrcadlu. Avšak běda – voda byla hořká jako žluč. Vůbec se nedala pit. To byl hrozný objev! A tak nazvali toto místo Marah, což znamená „hořký“.

Ted' mám na mysli mladou dívku, která právě ukončila úspěšně školu a se zápalom se vrhla do práce, která se jí líbila a na kterou se těšila. Avšak běda – tu ji přepadla zákeřná nemoc, skleróza multiplex. Během krátké doby byla ochrnutá a nemohla nic dělat.

Vzpomínám na mladou ženu, která vstupovala do manželství s velkými ideály a s nadějemi a byla brzy zklamána nevěrou svého muže.

Myslím na mladý pár, který odcestoval do Kanady s očekáváním velkých věcí a pak musel zklamaně prohlásit: „Nedorostli jsme těžkostem této země.“

Vidím před sebou mladého muže, který chtěl být misionářem a přihlásil se do misionářské školy. Pak však zjistil, že k tomu vůbec nemá předpoklady a duchovní schopnosti. O, ty hořké vody!

Kniha Rut nám píše o ženě jménem Noémi, která po dlouholetém pobytu v moábské zemi říká: „Nenazývejte mne Noémi (tj. libezná), říkejte mi Mara (=hořká), nebo hořkosti velikou naplnil mne Všemohoucí“ (Rt 1:20).

Všimněme si, že se v našem textu jedná o Boží lid, který prožil vysvobození. A tito lidé přišli do Marah, k hořkým vodám. Stejně je tomu i v křesťanství. Duše jásá, když uvěří slovu v Iz 43:1: „Vykoupil jsem tě, můj jsi ty.“ Ale pak je zde dlouhá cesta viry. A ta vede vyprahlou poušť k hořkým vodám. Vede přes pokušení a ponížení. Prožíváme hluboká zklamání v sobě samých i v lidech kolem nás.

Zkrátka: Všichni se dostáváme k hořkým vodám. Co ted'? Některí lidé upadají do trudomyslnosti a pesimismu. Jiní pijí tuto hořkou vodu, až sami docela zhořknou. Jiní zase hledají východisko v lehkomyšlnosti.

Chtěl bych vám ukázat lepší cestu.

2. Podivuhodné dřevo

Lid stál v Marah zklamán a v pochybnostech. Mojžíš však poodešel stranou a volal k Bohu. A Bůh mu ukázal východisko – byl to strom, jehož dřevo vložené do vody způsobilo, že voda zasládla. Učenci si nad tímto příběhem lámali hlavu, zda se jedná o pověst, nebo zda je možno tuto událost přirozeně vysvětlit, případně zda je možno ještě dnes takový strom najít.

Tyto starosti si můžeme ušetřit.

Vyslechněme si tuto zprávu: Izrael dostal podivuhodnou pomoc. Je to předobraz kříže, na kterém zemřel Boží Syn kvůli nám. Kříž je tím dřevem, které mění hořké vody na sladké.

Všimněte si prosím, že to musí být kříž! Ne nějaké náboženství! Je mnoho lidí, kteří mají křesťanský světový názor. Ale ten ztruskotá u hořkých vod. Zde pomůže jen kříž.

Jak jej však hodíme do hořké vody? Nuže tak, že uprostřed svých zármutků a starostí a pokušení vzhlédnou na ukřízovaného Spasitele. Pak hořké vody zasládnu.

Může se to projevit různě.

Pochopíme, že máme Pána, který nesl také kříž. Chceme snad nést více než on? Anebo vidíme v jeho kříži naše smíření s Bohem? Pak máme radost, protože víme, že za všechn okolnosti jsme vykoupenými Božími dětmi.

Nebo pochopíme velikost Boží lásky, že Bůh dal za nás svého jednorozenceho Syna.

Pod křížem se také můžeme naučit, že naše stará přirozenost a všechna její přání se mají ukřízovat s Kristem.

V každém případě prožijeme, co složí v Žalmu 34:6 dle Lutherova překladu: „Kteříž na něj patří (jak visí na kříži za nás), občerstveni budou.“

3. Zkušenosť Božích dětí

Šlovo „Marah“ se ve Starém zákoně objevuje ještě jednou u Izaiáše 38:17. Tam čteme: „V čase pokoje potkala mne hořkost nejhořejší...“ ale pak prorok pokračuje: „Ale tobě zalíbilo se vtrhnouti duši mou z propasti zkažení, protože jsi zavrhl za hřbet všechny hřichy mé.“ To se přece stalo na kříži!

Postavíme-li věrou kříž do hořkých vod našeho života, zažijeme totéž, co kdysi Boží lid staré smlouvy: vody žalu a pokušení se stanou sladkými. Tak o tom zpíváme ve známé písni:

Světlo po lemnotě,
po noci den,
po slzách plesání a blaho jen,
sluněčko po dešti,
po mrazu jas,
po horkém umdlení oddychu čas.

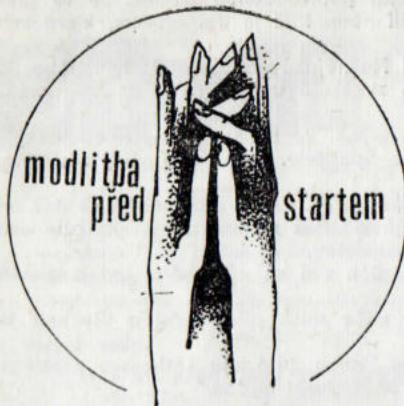
A k tomu ještě zkušenosť z doby nepříliš dávné. Reditel misijní společnosti de Kleine podává zprávu o tom, jak byl během druhé světové války spolu s dalšími misionáři zatčen v Japonsku a internován v Indonézii. Poměry v internačním táboře byly hrozné. Rádi tam hlad a mor. Indonézské stráže pozorovaly, jak se bili křesťané zachovávají v takové situaci. Zde umíral také pastor de Vries. Několik minut před smrtí si dal shromáždit všechny, kdo byli k dosažení, a pak hlasitě řekl: „Chci ještě jednou nahlas říci a vyznat to, co jsem zvěstoval ve svém životě: V životě i ve smrti je jen jeden, kdo může pomoci, potěšit a učinit šťastným. Je to On, Spasitel, který zemřel na kříži a vylil za nás svou krev. Jemu jsem žil, jemu jsem důvěroval, jemu teď chci i zemřít!“

Ano, kříž mění hořké vody na sladké.

W. B.

Jeden z najväčších omylov akého sa kresťan môže dopustiť, je nazdávať sa, že zvýšená sociálna alebo duchovná činnosť môže nahradíť nedostatok obecenstva s Bohom. Život modlitby je životom moci, život bez modlitby je životom bez moci. Panuje duchovný zákon potvrdený skúsenosťou, čím viac sa modlíme, tým viac modlitbu potrebujeme, čím menej sa modlíme, tým menej po modlitbe tūžime.

W. G. Scroggie

Milosrdenství je projevem života, který se zaměřuje na Pána Ježíše. Mělo by být charakteristickým rysem života každého Božího dítka. Abychom mohli v tomto rysu růst, potřebujeme hovořit s Bohem. Modlitba mění člověka. Mění jeho poměr k bližnímu. Mění i chování člověka na silnici.

O t ē n á š ,
slunce, voda a vzduch patří všem. Také silnice — nepatří jenom řidiči. Bůh je otec také chodců, starých lidí a dětí. Dokonce i cyklista má svá práva. Mercedes, Lada, Trabant, stará dýchavíčná Aerovka, autobus či nákladní auto mají stejná práva.

p o s v ě t s e j m ě n o t v ē ,
i v tvém životě. Nehněvej se hned pro každou maličkost. A když se opravdu přihodi nějaká mrzutost, pak prosím nikdy nenadávej. Ani při poruchách zapalování či zácpách na křížovatce. Ani když nějaký začatečník provede hroupost. Zachovej vždy klid a slušnost.

p ř i j ð k r á l o v s t v ī t v ē
Boží království znamená: spravedlnost, slušnost, laskavost, ohleduplnost, pohotovost pomoci a poctivost. Znamená také neprojet při dopravní nehodě zbaběle kolem, ale pomoci. Nebudě pirátem silnic, ale rytířem silnic, ne banditou, ale Samaritánem — i na přechodech či na cestách plných kaluží.

b u d v ú l e t v ā
Bůh si přeje, aby byl v životě pořádek. To platí i na silnicích. K tomu je třeba znát a dodržovat pravidla silničního provozu. Značky a semafory na křížovatkách jsou znamením pořádku. (Pořádku slouží také dopravní služba.) Nehněvej se za terč a trestné bloky na dopravní orgány, které tomuto pořádku slouží!

c h l é b n á š v e z d e j š í d e j n á m d n e s
Většinou lidé cestují při získávání „vezdejšího chleba“. Auto dnes není jen luxusní zboží, ale také vozidlem pro povolání a práci. Také mezi těmi, kdo v něm jedou, jsou často živitelé rodin. Neocení se nikdy v řadách těch, jejichž vinou jsou poškození či dokonce i trestné bloky na dopravní orgány, které tomuto pořádku slouží!

o d p u s t n á m n a s e v i n y
Nejdůležitější otázkou při každé nehodě je: Kdo jí zavinil? Nemusí to být vždycky jenom „ten druhý“. Budeme upřímní — každý z nás občas dělá chyby. Vyznejte vždy svou vinu a nezakrývejte ji výmluvou či líčí! Budete vždy hotovi snést mužně spravedlivý trest! Sudte se ještě dříve, než k nehodě vaši vinou dojde a budete zvláště vděční, když vidíte, jak vás Pán chrání při vašich přehmatach! Tak se naučíte pravé opatrnosti, nebudeste viníky, nepřijdete k úhoně a zakusíte Boží odpouštějící a napravující milost! Pozor na přechody pro chodce, zvláště na děti, při přejíždění a na přenos v jízdě!

n e u v o d n á s v p o k u š e n í

Na cestě se setkáváme s celou řadou velikých pokušení; k rychlé jízdě, („vždyť přece tolik spěcháme“!) k předvádění se, jak dobré umíme jezdit, k přejíždění kdekoliv, v zatáčce, přes plnou čáru, k přejíždění křížovatky na žlutou, („vždyť to ještě přece stačím, kdo má tak dluho čekat na zelenou“), k vynucování přednosti — („jsem přece v právu“), a pak zazní dutá rána a už je pozdě na rozumnou úvahu!

A nakonec největší pokušení — když jsem u někoho na návštěvě v příjemném pohodě a hostitel vytáhne láhev a my máme ještě někam jet — pak STOP, konec, ani kapku, protože ještě musíš jet!

Z b a v n á s o d z l é h o

od zla opojení rychlostí, od zla orámení alkoholem, od podnapilých lidí na cestě, od zla dopravní nehody, ať zaviněné či nezaviněné. Mrtvý je mrtvý! Na tom už žádné právo přednosti v jízdě nic nezmění.

— ♦ —
Pane, ochraň mne před druhými — a ochraňuj ostatní přede mnou!

— ♦ —
Znám jednu sestru, která má ve zvyku požádat řidiče před jízdou autem, aby se ztišil a poprosil Pána o pomoc a ochranu na cestě. Dovedla ji k tomu životní zkušenosť.

Zvykli jsme si prosit Pána o pomoc v naléhavých životních zkouškách, při důležitých rozhodováních. Jízda autem už pro nás dnes není nic mimorádného, je to přece otázka praxe. A přece — na důležitá životní rozhodnutí máme v životě obvykle dost času. Můžeme si to vše dobře rozmyslet. Za volantem však obvykle není mnoho času na rozmyšlenou. O čem chceš uvažovat, dostaneš-li najednou tvůj vůz smyk, či vběhneš-li ti z bezprostřední blízkosti do cesty dítě? Není to samo o sobě důvodem k prosbě o pomoc a ochranu?

Naše modlitba zde má dva účinky. Svěřujeme se do ochrany našeho všeobecnouho nebeského Otce a přenecháváme své starosti Jemu. A On chrání své děti od zlého, drží nad nimi ochrannou ruku.

A pak je zde druhý účinek. Upřímná modlitba zavazuje. Zavazuje k odpovědnosti a opatrnému jednání, nedovolí nám jet lehkomyšlně. To platí v řízení auta prvně tak jako v každé jiné činnosti, kterou konáme.

Kéž dovedeme začínat naše cesty modlitbou.

připr. -tp

„Za rána sej svoje semeno a večer nedaj odpočinutia svojej ruke...“ (Kaz 11:6). Využi každú jednu příležitosť, ktorú ti Pán ráči dať. Usiluj sa vykupovať čas, lebo máš iba jeden krátky život tu na zemi. Preto ho využi rozumne.

Juraj Müller

Možno nezabrániš poškodeniu svojej povesti, lebo ona podobne ako sláva je pominuteľná, prechodná, ale môžeš si zachovať charakter. Cím si, je oveľa dôležitejšie než čo si ľudia o tebe myslia.

C. F. Bundy

1579 - 1594

VZNIK BÍBLE KRALICKÉ

V krásné krajině při dolním toku řeky Oslavy, tři kilometry na východ od státního zámku Náměšť nad Oslavou, leží ves Kralice. V této malé, dnes celkem nenápadné zemědělské obci stávala poblíž kostela tvrz, která v letech 1578–1622 skrývala tajnou tiskárnu Českých bratrů. Tvrz zanikla za třicetileté války a bratrská tradice byla nepřízní věků smazána tak dokonale, že na konci minulého století i ještě později jen málokdo věděl, kde vlastně vznikla památná Bible kralická, jež má v historii našeho národa i jeho jazyka tak čestné místo.

Pred třiceti lety byl založen v Kralicích nad Oslavou Muzejní spolek, jemuž se podařilo shromáždit v malém muzeu velmi slušný počet vzácných bratrských památek a tisků a tak vrátit Kralickou bíbu místu jejího vzniku. Výzkum, jímž bylo na sklonku léta 1956 pověřeno historické oddělení Moravského muzea v Brně, měl dobré výsledky. Nejzvácnější z nálezů jsou přímé doklady práce kralických tiskařů, tj. na dvou tisíc typů písmen, not, spací a tiskových ozdubek vedle několika set při literkách nalezených bronzových špendlíků, jejichž funkce není dosud ohjasněna. Tento téměř 400 let starý, v Kralicích nad Oslavou vykopaný typografický materiál těší se pozornosti odborných kruhů i daleko za hranicemi naší vlasti. Přitom je nutno všechno připomenout, že nikdy v minulosti nebylo ze strany státu projeveno tolik obětavého pochopení pro význam českokrálických památek, jakým v kralickém případě přispěla vědeckému výzkumu i Státní památková správa a Krajské památkové středisko v Brně.

Počátek Bíble kralické sahá ve své podstatě až k nejprvnějším dobám Jednoty bratrské, kdy se ustavila jako „jednota“ nepatrných poutníků za životem v svobodě svědomí, hloučků, které se sešly a shodly na společném základě výlučné autority Písma svatého. Toto východisko otevřalo přímou cestu neustálé péči o biblický text a zahájilo v Jednotě bratrské tradici, jež ji posléze dovedla až k vytvoření českého typu a překladu reformační Bíble kralické.

Prvním plodem na této práci byl Blahoslavův překlad Nového zákona, založený na pečlivé kontrole českého a latinského textu řeckou předlohou. Vyšel jako jeden z prvních tisků bratrské tiskárny ještě v Ivančicích roku 1564 v drobném dvanáctkovém formátu a podruhé tamtéž v nové úpravě a v rozměrech velké osmerky roku 1568. Toto druhé vydání Blahoslavova Nového zákona se stalo základem Kralické bible.

Kolektiv, o němž se obvykle mluví jako o tvůrcích Kralické bible šestidílné, měl tedy v skutečnosti za úkol opatřit nové znění Starého zákona, to jest toliko pěti prvních dílů této bible. Díl šestý, Nový zákon, byl připojen teprve po šesti letech ještěto nové vydání překladu Blahoslavova, ovšem opraveného a zejména rozšířeného o výklady. Původních zpráv o okolnostech, jež provázely vznik Bíble kralické, není mnoho. Jsme tu odkázáni jednak na údaje a náznaky obsažené v předmluvách díla, jednak na ojedinělé zprávy v dochovaných rukopisných bratrských archiváliích (Akta Jednoty, Dekrety Jednoty, Kniha úmrtí), na zprávy v dílech současníků jako byl Esrom Rüdinger a konečně na zprávy historiků časově nevřítils vzdálených od události v Kralicích. Tak samotná jména učenců, kteří tvořili překladatelský kolektiv, máme souborně zaznamenána teprve v cí-

kevní historii Adriana Wegierského (*Regenvölsciaj*) z roku 1650 (*Systema historicochronologicum, continens historiam ecclesiasticam*). Byli to znaci hebrejštiny – mistr Mikuláš Albert z Kaménka a Lukáš Helic, biskup Jan Eneáš a členové Úzké rady Izaiáš Cibulka a Jiří Strejc – a jejich pomocníci, správcové bratrských sborů Jan Ejrajm, Pavel Jesen a Jan Kapito.

V Dekretech a v Knize úmrtí se naleznou porůznou zmínky o účasti těchto osob na biblickém překladu a konečně v Aktech Jednoty je zapsána první a jediná autentická zpráva o počátcích této práce: „Toho roku (1577) také začalo vykládání bíblí v Ivančicích, což odchodem mistra Mikuláše k přátelům a potom smrtí B. Štefanovou přetrváno a zase teprve druhého roku k jaru v ruce vzato a vykládáni na Kralice i s impressi obrácení.“ Konečným útočstvím i otčinou bratrské bible staly se tedy Kralice, kam se Jednota pro větší bezpečí utekla s nejcennějšími zbraněmi a statky, s tiskárnou a s redakcí biblického překladu, pod ochrannou ruku Jana staršího ze Zerotína.

Dokončení a vydání Starého zákona trvalo řadu let. Ondřej Štefan, jenž práci původně vedl, nedočkal se ani vydání prvního dílu, uveřejněho v r. 1579; roku 1582, kdy vyšel díl třetí, zemřel Izaiáš Cibulka, vydání pátého dílu r. 1588 nepřežili dlouho ani Kapito, Eneáš a Jesen. Dovršení celého díla Novým zákonem r. 1594 bylo přáno zhlédnout a užít toliko Jiřímu Strejcovi a Janu Ejrajmovi – po pět až šest let zbývajícího jím života a pak mistru Mikuláši z Kaménka, kdežto Lukáš Helic odcestil z Moravy ještě před skončením překladu. Úpravu a vydání dílu šestého, Nového zákona, měl na starosti člen Úzké rady Jednoty Jan Němcanský. K tiskařskému kolektivu kromě jmenovaného patřili: Ondřej Štefan, Samuel Sušický, Adam Felin, Jan Němcanský, Zachariáš Ariston, Zachariáš Solín a Václav Elam.

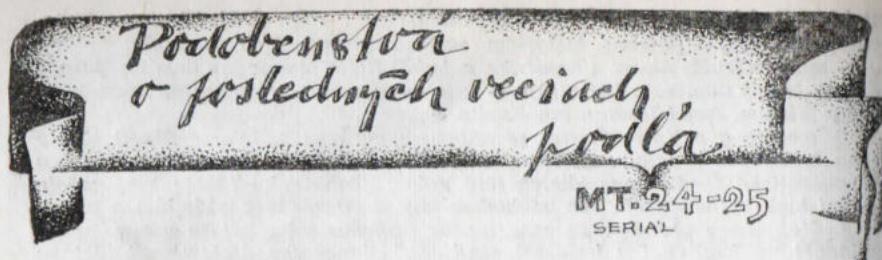
Jak již bylo řečeno, veškerý obsah Starého zákona byl v Kralické bíbli rozvržen do pěti svazků, označených jako „díly“. První díl (1579) obsahuje pět knih Možíšových, druhý díl (1580) knihu Jozue, Soudců, Rut, dvě knihy Samuelovy, dvě knihy Královské, dvě knihy Paralipomenon, knihu Ezdrášovu, Nehemiasovu, Ester a Jobovu, třetí díl (1582) knihu Žalmů, Přísloví, Kazatel a Píseň Salamounovu, čtvrtý díl (1587) Proroky a pátý díl (1588) Apokryfy. Nový zákon tvoří díl šestý.

Jako novum přinesla šestidílná bible rozdelení kapitol na verše, zatímco ještě Blahoslav dělil kapitoly po dosavadním zvyku pouze na úseky, vyznačené na okrajích velkými písmeny abecedy. Nejstručnější své výklady, týkající se slovních a větných souvislostí, vtělili Kraličtí, jako i Blahoslav, přímo do českého textu a odlišili tyto dodatky graficky, drobnějším typem písma; v dalších edicích se vrátili k hranatým závorkám Blahoslavovým.

První díl bible je uveden dvěma předmluvami, první určenou – „Kněžím a správцům lidu Páně těm, kteříž českým jazykem služby Boží v lidu jeho konají“, podepsanou nikoli překladatelským kolektivem, nýbrž nejvyšším orgánem Jednoty, Úzkou radou („Starší Jednoty bratrské“) a druhou předmluvou, obracející se k všemu lidu („K upřímnému a pobožnému čtenáři“). Další předmluvy uvádějí díl čtvrtý, vydaný po delší časové přestávce, a díl pátý, jenž toho vyžadoval pro zvláštní ponauhu svého obsahu.

Kralická Šestidílnka byla sice příliš nákladná, než aby si ji byli mohli pro vlastní potřebu opatřit prostí členové Jednoty. O dva roky později (1596), vyšlo vydání přistupnější, jednosvazkové, příručního osmerkového formátu, bez výkladového komentáře, zato však s rejstříkem starozákonních citátů obsažených v Novém zákoně, s výkladem cizích jmen, zejména hebrejských a aramejských (kaldejských), a s rejstříkem perikop pro celý cirkevní rok. Ani toto vydání Kralické bible nebylo však poslední. Roku 1613 vyšla další edice jednodílná (tzv. Třináctka), vydaná ve velkém formátu kvartovém a vytiskněna ve srovnání s vydáním předchozím typy čitelnějšími, většími, aby „k užívání čtenářům pohodlnější být mohla“, hlavně však s textem znova zrevidovaným. Toto vydání bible je používáno dodnes s označením: Podle posledního vydání kralického z roku 1613.

(Pramen: Kralice, Dr. Vl. Fialová, připr. Sl.)

Minule sme si obsah Pánovho prorocia podľa Mt 24-25 zatriedili do štyroch oblastí s vedomím, že je to len pomôcka pre našu myšľ. V skutočnosti len niektoré verše budú mať bližšie určenie, väčšina sa bude vzťahovať na viacero udalostí, časovo posunutých. Z týchto oblastí sme si v stručnosti opísali prvé dve, tj. utrpenie pre meno Pána Ježiša a zničenie Jeruzalema v roku 70 n. l. Teraz z Pánovej milosti a v Božej bázní pristúpime k tretiemu bodu.

3. DEŇ PÁNOV

Poradie udalostí od konca veku milosti, ako nám ich Písmo podáva, je následujúce.

1. Vychvátenie cirkvi
2. Veľké súzenie
3. Príchod Pána Ježiša na zem
4. Tisícročné kráľovstvo
5. Posledná vzbura
6. Posledný súd

Ak chceme hovoriť v obrazoch, tak najprv sa ukáže ranná jasná hviezda (Zj 22:16, 2Pt 1:19), potom pride búrka (Dn 12:1, Zj od 6 do 19 kap.), po búrke sa ukáže slinko (spravodlivosti – Mal 4:2, Zj 20:4-6) a okolo večera bude hrmiel (Gog o Magog – Zj 20:7-10) a ukáže sa blesk (posledný súd – Zj 20:11-15).

Od prvého prichodu Pánovho na zem nastali „posledné dni“ (Žd 1:1). Sú to:

- deň spasenia, alebo tiež čas milosti (2K 6:2), ktorý tráv od prvého prichodu Pána Ježiša na zem až do vychvátenia cirkvi (1Te 4:15-18);
 - posledný deň, (J 6:39-40, 44, 54; 12:48), od vychvátenia do posledného súdu;
 - deň Pánov, predstavuje obdobie od vychvátenia cirkvi až do zjavenia Pánovho pri jeho druhom prichode v sláve na túto zem. V 2Pt 3 kap. sa deň Pánov vzťahuje ešte aj na dobu po zjavení Pánovom až ku skazneniu terajšieho neba a zeme.
- Deň Hospodinov** v Starom zákone odpovedá dňu Pánovmu a naznačuje dobu hnevu a Božích súdov ako nad ľudom zmluvy, tak i nad pohanmi. Pre deň Hospodinov pozri: Iz 13:6, 9, Ez 30:3, Jr 46:10, Jl 1:15, 2:1, 11, 31, Ám 5:18, 20, Ob 15, Sf 1:7, Mal 3:2, 4:1-5.
- Deň Pánov je v NZ: Sk 2:20, 17:31, 1 Te 5:2, 2Te 2:3, Zj 6:17, 16:14;
- deň Kristov (alebo Ježiša Krista), má rozsiahlejší význam. Začne pri východe jasnej rannej hviezdy, kedy bude vychvátená cirkev a mŕtvi spasení vzkriesení, pokračuje pred súdnou stolicou Kristovou (1K 3:13, 5:5, F 1:6, 10, 2:16, 2Tm 1:12, 18, 4:8);
 - deň Boží (2Pt 3:12) nasleduje po skazeni neba a zeme a po súde mŕtvych pred veľkým bielym trónom. Je to večný deň nového neba a novej zeme, kde prebyva spravodlivosť.

Ked' sa učenici pýtali Pána Ježiša na znamenia Jeho prichodu a konca sveta, objasnil im udalosti „**dňa Pánovho**“, t. z. to, čo sa bude odohrávať pred Jeho prichodom na túto zem v sláve:

1. budú to predovšetkým veľké zmeny v náboženskom živote. „Lebo mnohí pridú pod mojim menom a budú hovoriť: Ja som Kristus, a zvedú mnohých“ (v. 5). Ešte nikdy nebolo toľko náboženstiev, či cirkví, považujúcich sa za neomylných v otázkach viery;

2. povstanú falošní kristovia a falošní proroci (v. 24). Falošný prorok je človek, ktorý sa snaží zvestovať vlastnú verziu pravdy a nie tú, ktorou je Pán Ježiš Kristus. Nejde mu o Božiu pravdu, ale o vlastné idey. Preto fahá ľudí za sebou a nie za Pánom;
3. prídu nepokoje v oblasti spoločenskej a politickej (v. 6 a 7);
4. „bude bývať hlad a mor, a zemetrasenia budú miestami“ (v. 7);
5. „a budú sa ukazovať strašné zjavy a veľké znamenia z neba“ (Lk 21:11);
6. ale súčasne bude hlásané evanjelium kráľovstva na svedectvo všetkým národom (v. 14).

Pre národ Starej zmluvy bol pojmom „**deň Hospodinov**“ veľmi blízky. Oni delili večnosť na dve obdobia: vek pritomný a vek budúci. V budúcom veku Boh vstúpi do historie, a nastane zlatý vek. Medzi týmito dvomi vekmi je **deň Hospodinov**, ktorý bude dobou veľkého súzenia, pripomínajúcu pôrodné bolesti nového veku. Má to byť deň teroru (Sf 1:14-18) a príde náhle, ako zlodej v noci (1Te 5:2). Bude to obdobie morálneho chaosu, keď nenáviať sa stane atmosférou normálneho života (v. 10).

Uviedli sme si, že Pán Ježiš pri rozhovore s učeníkmi na Olivetskej hore mal na mysli tento „**deň Pánov**“ a potom na jeho záver svoj príchod v sláve na zem. Aké máme podklady pre takého závažné tvrdenie?

- Pán Ježiš mal pred sebou 12 učeníkov, ktorí vtedy ešte nepredstavovali cirkev, ale verný zostatok (preto oslovenie anjelmi „Galilejski mužovia“). Tajomstvo cirkvi Kristovej ešte nebolo zjavené a tým ani jej vychvátenie do oblakov v ústrety Pánovi (nebol zoslaný Duch svätý);
- tajomstvo o vychvátení cirkvi obdržal apoštol Pavel – „Hľa, tajomstvo vám hovorím...“ (1K 15:51);
- zjavenie budúnosti je postupné, preto nemôžeme uvažovať, že u Mt 24-25 boli odkryté všetky tajomstvá posledných časov;
- učenici sa pýtali vo vzťahu k Izraelovi obdobne, ako pri lúčení s Ním na Olivetskej hore po zmŕtvychvstani, „Pane, či v tomto čase obnoviš Izraelovi kráľovstvo?“ Sk 16:6);
- vychvátenie cirkvi sa odohrá bez vonkajších znakov, kym podľa Mt 24 je reč o znamení, ktoré osvetí celú zem ako blesk (v. 27);
- pri vychvátení cirkvi uvidí Pána Ježiša len samotná cirkev (premenení a vzkriesení), ale podľa Mt 24 Ho uvidia všetky pokolenia zeme (v. 30);
- slovo „vziať, vzatý“ (v. 40, 41) vyjadruje to isté, ako pozbierať kúkoľ v podoberstve o kúkoli (Mt 13:30). Tí, čo budú zanechaní (nezahynú v súdoch), vojdú s Pánom do tisícročného kráľovstva.

Doba veľkého súzenia je pripodobňovaná dňom Noachovým (v. 37-39) a Lotovým (Lk 17:26-30). Zem bude naplnená zlobou a bezbožnosťou. Hoci Noach staval koráb a pripravoval sa na Bohom ohlásený súd, jeho súčasníci na to nedbali. Nie v tom, že jedli a pili, ženili sa a vydávali, kupovali a predávali bola ich chyba, ale v tom, že nezvedeli, až prišla potopa“. Boli ľahostajní k svedectvu o Božom súde, neverili Božiemu služobníkovi, žili bez bázne podľa svojich plánov a túžeb. Nie inak tomu bolo aj za dň Lótových.

Ako to skutočne bude prebiehať, to si z obraznej prorockej reči predstaviť nemôžeme a ani to nie je treba. Cirkev Pána Ježiša sa nemusí týmito udalosťami podrobne zaoberať, pretože ona bude vytrhnutá (vychvátená) pred dobu veľkého súzenia. Z čoho tak súdime?

- V knihách Starého zákona nenachádzame priame predpovede vychvátenia cirkvi, nachádzame však v nich obrazy tejto slávnej udalosti:
- a) Enoch bol vzatý Bohom pred potopou a „nebolo ho“ (1M 5:24). Veríme, že aj cirkev bude vzatá pred dobu veľkého súzenia.
 - b) Jedným z najkrajších obrazov je história o Izákovi a Rebeke (1M 24). Izák vyšiel zo svojho domu na pole a keď uvidel veľblúdov, šiel naproti Rebeke a Abrahá-

movmu služobníkovi. Duch Boží priviedie cirkev k Pánovi, veď On túžobne čaká na tento okamih a hovorí s cirkvou: „Príď!“ (Zj 22:17).

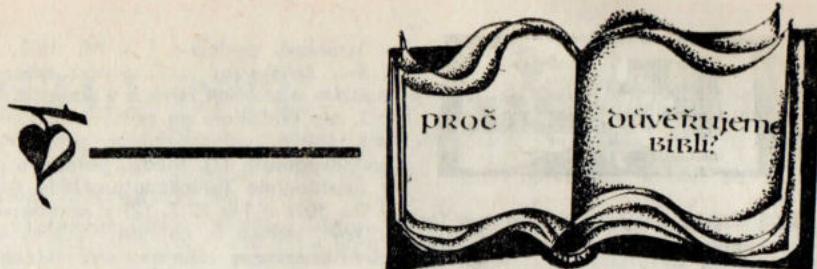
V Zj 3:10 čítame: „A pretože si ostríhal slovo mojej trpežlivosti, budem i ja teba ostríhať od hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi“. Vo väčšine prekladov sa uvádza „v hodine pokušenia“, ale väzni čitatelia Písma nájdú porovnaním s originálnymi prekladmi dosť dôkazov na to, že v citovanom verši je predložka **od**, alebo **pred** a nie **v**.

Nepríamy dôkaz zhora uvedeného nachádzame aj v ďalších kapitolách knihy Zjavenia. V tejto knihe nečítame priamo o vychvátení cirkvi. V kap. 19:7–10 je reč o cirkvi ako o neveste Baránkovej, ktorá sa pripravila na **sudbu Baránkovu**. Pred tým sa každý vykúpený ukáže pred **súdnou stolicou Kristovou**, aby si odnesol odmenu alebo zahanbenie podľa toho, ako od obrátenia na tejto zemi pre Pána žil (2K 5:10). Bude to po vychvátení cirkvi, keď na zemi sa budú odohrávať udalosti, obrazne prorokované v Zj 6–19.

Na podporu výkladu o vychvátení cirkvi pred doboru veľkého súženia niektorí bratia uvádzajú, že Pán Boh musí svoje riadenie a vedenie „nebeských svätých“ ukončiť skôr, ako naviae opäť konanie s „pozemským ľudom“. Inými slovami: **evanjelium milosti Božej a slávy Kristovej, ktoré sa dnes káže** (SK 20:24, 2K 4:4, -Tm 1:11), **nemôže sa súčasne zvestovať s evanjeliami kráľovstva**. To bude zvestované – po prerušení židovským zavrhnutím Krista – opäť po vychvátení cirkvi krátko pred „skonaním“ po celom svete na svedectvo národom (Mt 24:14). Napriek tomu buďme pri výkladu takýchto závažných pravd opatrní vo vyjadrovani, pretože Pán Boh má svoj čas, a o dni a hodine vychvátenia cirkvi nikto nevie, iba On sám.
-jos

co je věřícímu hřichem?

- ◊ Každé zaměstnání a zábava, která škodí tělu, protože tělo je chrámem Ducha svatého.
 - ◊ Všechno, co zastírá tvůj pohled na Pána Ježíše.
 - ◊ Všechno, na čem se uráží tvůj mldý bratr. Ty jsi zodpovědný za jeho duši.
 - ◊ Všechno, co ti způsobuje zbytečnou ztrátu času i peněz. Tvůj čas i peníze patří Bohu.
 - ◊ Každý návyk, který se stává tvým pánum! Vzdej se ho! Jinak budeš spoután a přece jsi povolán v svobodu!
 - ◊ Vše, co nemůžeš posvětit Božím Slovem a modlitbou.
 - ◊ Vše, před čím tě varovali Duch svatý a svědomí.
 - ◊ Vše, co tě znepokojuje a čím nejsi jist, a chodíš proto od bratra k bratu, jen aby ti řekl, že to smíš činit.
- Sumou: „Co není z víry, hřich jest“ (Ř 14:23).

1. Máme věrohodný biblický text.

Cetné rukopisy biblí nebo jednotlivých dílů, které máme, dosahují úctyhodného stáří. Sahají často až do časů originálních textů.

S velkou pilí a s vědeckou přesnosti zkoumali badatelé rukopisy, zkoušeli a porovnávali. Proto vypracovali spolehlivý hebrejský a řecký text jako základ pro překlady do rozličných jazyků.

2. Autoři jsou důvěryhodní lidé.

Jsme přesvědčeni, že očti svědkové a autoři biblických knih byli důvěryhodní lidé. A tak nám podávají nejen potesující zprávy ze života a historie, ale také zprávy o selhání lidí, o hřichu a vině. A stáli v tom, o čem svědčili často za cenu vlastního života.

3. Bible se prokazuje jako působivá.

Nesčetní lidé v historii a v přítomnosti svědčí, že zažili úcinnou moc a silu bible. Často sáhli po bible z kritického nebo dokonce nepřáteleho postoje. Při čtení a zkoušení jejím se mnozí přesvědčili, že je bible živá a působivá, protože živý Bůh promluví skrze ni. Proto ji také nazýváme „Božím Slovem“!

4. Bible vede k rozhodnutí v životě.

Při čtení bible nebo skrze slyšení biblického poselství jsou lidé postaveni před rozhodnutí. Každý se rozhoduje dobrovolně, zda Boží nabídku o spásce a záchrane skrze Ježíše Krista odmítne nebo přijme. V obou případech poneše následky svého rozhodnutí, která jdou až přes samu smrt: věčné zatracení a odložení od Boha a nebo věčný život v obecenství s Bohem. Věčný život začíná pro věřící již nyní a pokračuje po smrti v novém Božím světě.

5. Bible ukazuje cestu a cíl!

Pro toho, kdo Boží nabídku přijal, je to prosba a příkaz - poznat seznámit se pro svůj život s Boží vůlí: skrze Ducha sv. ukazuje nám Bůh v bibli:

- jaký plán a jaké úkoly má On pro nás život
- jak bychom měli vespolek žít
- jaké směrnice jsou pro nás platné
- jaká nebezpečí nám hrozí
- jakému cíli my všichni lidé spějeme, jdeme vstří!

připr., -stu

MALÁ VÍRA

Ve 13. kapitole 2. knihy Královské čteme zajímavou událosť, ktorá se odehrála mezi Elizeem a izraelským králem Joasem. V 18. verši čteme: „Tedy řekl (pozn. Elizeus) králi izraelskému: Střílej k zemi. I střílel po tříkráte, potom tak nechal.“ Elizeus se rozhněval na krále, že jenom tříkrát vystřelil (slov. př. uderil na zem strelami). Kdyby tak byl učinil pět nebo šestkrát byl by zcela porazil nepřátele. Takto zvítězí jenom tříkrátk. Jak málo věřil Bohu!

Obdobný příběh se stal v domě vdovy, která si jen málo nádob připravila pro olej přesto, že Elizeus jí řekl, ať si zapůjčí prázdných nádob od sousedů co nejvíce.

Když nám Pán zaslíbil, že se „nám podle naší víry stane“, proč jsme tak váhaví v hledání velkých věcí? Mysleme na to slovo „podle!“ Je to míra omezování, podle ktorej obdržíme požehnání ode Pána (Ř 4:18).

D. O.

1. EPISKOPOS doslovne dozorca (epi = nad, skopeó = pozorovať, dívať sa) prekladá sa v slovenskej Biblia ako biskup, dozorca Sk 20:28, F 1:1, 1Tm 3:2, Tt 1:7, 1Pt 2:25.

Poznámka: Pre tú istú osobu je ešte výraz presbiteros, starší. Porovnaj Sk 20:17 a verš 28! Termín „starší“ naznačuje vyzretú duchovnú zkušenosť, známosť muža, ktorý sa ním opisuje. Výraz biskup alebo dozorca poukazuje na charakter ich služby. Ako je v Novej Zmluve uvedené, bola vôľa Božia, aby v každom miestnom zbere boli biskupovia, starší, Sk 14:23, 20:17, F 1:1, Tt 1:5, Jk 5:14. Kde je použitie jednotné číslo, hovorí sa o tom, akým by mal biskup byť. 1Tm 3:2, Tt 1:7. Kristus sám je opisaný ako „biskup našich duší“ 1Pt 2:25.

2. EPISCOPE okrem svojho významu „navštivenie“ ako v 1Pt 2:12 prekladá sa ako biskupstvo, teda úrad biskupa, Sk 1:20, 1Tm 3:1 (ak niekto túži po biskupstve...)

Poznámka: Príslušné sloveso je e p i s k o p e ó. Týka sa práce dozorca a nachádza sa v 1Pt 5:2, nezahrňuje prijatie tejto služby, lež jej vykonávanie. Nie je to teda vec nastúpenia úradu, ale vykonávania povinností. Slovo sa nachádza ešte v Žd 12:15 (dozerajúc, aby niekto nezaostával od milosti Božej...).

STARŠI

A. Pridavné mená

1. PRESBUTEROS druhý stupeň príd. mena presbus, starší muž, starší. Používa sa: (a) o veku, ak ide o staršiu z dvoch alebo viacerých osôb, L 15:25, J 8:9, alebo osobe pokročilého veku, Sk 2:17; v Žd 11:2 starší sú predkovia vedené v časti A, 1. (3). -mk

Hriech je bláznovstvo, a tí čo si v ňom hovejú, sú blázni. Ich chovanie sa neriadi rozumom. Hriech slúbuje pôžitok a prináša bolest, slúbuje radosť a prináša ľútost, slúbuje potešenie a prináša sklamanie. Pôžitok hriechu je iba dočasný. Hriech plodí smrť.

v Izraelovi, podobne i v Mt 15:2, Mk 7:3-5. Ženský rod u tohto príd. mena sa používa o starších ženách v zboroch, 1Tm 5:2, nie vzhľadom na postavenie, ale na vek, (b) o hodnosti alebo postavení a zodpovednosti (1) medzi pohanmi, ako v Septuaginte (gréckom preklade S. Z.) v Gn 50:7 a Nu 22:7, (2) v národe izraelskom, jednak tý, čo boli hlavami, vodcami kmeňov a rodin ako v Nu 11:16, Dt 27:1 a jednak Velerada židovská, ktorá pozostávala z najvyšších kňazov, starších ľudu a zákonníkov, vyučených v židovskom zákone, ako u Mt 16:21, 26:47 a napokon tý, čo v rôznych mestách spravovali verejnú záležitosť, Lk 7:3, (3) v zboroch, tý, čo vychovávaní a kvalifikovaní pôsobením Ducha svätého boli určení na to, aby mali nad zborom starosť a duchovný dozor. Takí sa nazývajú biskupmi, „episkopoi“ alebo dozorcovia. V celom N. Z. vidíme, že bolo Božím ustanovením, aby takí boli viaceri (teda nie iba jeden), Sk 14:23, 20:17, F 1:1, 1Tm 5:17, Tt 1:5. Povinnosťou starších bolo to, čo sa opisuje slovom episkepoé (pozri o tom v prechád. odstavci). Boli ustanovení podľa toho, ako preukazovali duchovnú kvalifikáciu, Tt 1:6-9, 1Tm 3:1-7 a 1Pt 5:2, (4) dvadsať štyria starci na trônoch zo Zj kap. 4, 5, 7 a i.

Slovo „starší“ sa nikde nepoužívá o anjeloch.

2. SUMPRESBUTEROS spolustarší, použité je v 1Pt 5:1.
3. MEIZÓN druhý stupeň od mega, veľký, použité v R 9:12 o veku Jakobovom a Ezauovom.

B. Podstatné mená

PRESBUTERION zhromaždenie vekom starších mužov, rada, snem, (a) medzi Židmi, Lk 22: 66 „cirkevný snem“, Sk 22:5 „starejšinstvo“, (b) starší alebo biskupovia v miestnom zbere, 1Tm 4:14, staršovstvo. Ich poslaním je to, čo je u-

ČETLI JSTE

někdy stodevatenáctý žalm? Když si jej celý pozorně prečteme, zjistíme, že ukazuje, jak David lpí na Božích přikázání, na jeho slovu. Položme si otázku: Na čem lpíme my, na čem lpím já?

Jsou lidé, kteří nelpí na ničem. Poslední dobou, zdá se mi, se počet takových lidí zvyšuje. Na ničem jim nezáleží, všechno má pro ně jen průměrnou hodnotu a nic nepovažují za hodné zvláštního zájmu. Snad jim jen vadí, když mají hlad nebo když nejsou úplně zdraví. To jsou lidé bez zájmu, o nic jim nejde, jejich život je, jak sami říkají a diví se tomu, velká nuda.

Dále jsou lidé, kteří lpí na svých koničcích – rybičky, moderní hudba, fotbal a podobně – to je středem a obsahem jejich života a kdykoliv se jich zeptáte, nač právě myslí, odpoví, že na rybičky. Pro „rybičky“ nejsou lidé schopni nic dělat, věnují jim všechn svůj čas, prostředky a energii.

Tím však nechci potírat ty, kdo mají nějaké záliby, ale chci se jen zamyslet, zda dovedeme na těchto věcech nelpět, zda se od nich umíme odpoutat, když je třeba. Nevyrušují nás naše záliby ze soustředění ve shromáždění nebo dokonce při osobním čtení Božího slova či modlitbě? David lpěl na Božím slovu, lpěl na Bohu a jeho přítomnosti a Bůh se v jeho životě mocně prokázel. Jestliže si Boží slovo zamílujeme jako David, přestane nám být divné, proč tak na něm lpěl on. Boží slovo si to zaslouží – zkuseme to.

Josef Vages lovil se dvěma přáteli poblíž pobřeží jistého ostrova. Najednou se zvedla silná bouře a člen Vagese hnul vítr vělkou rychlosťí od ostrova do moře. Jeho přátele vyskočili z člunu a připlavali na břeh. Vages se téměř celý týden plavil bez cíle, hnán větrem, za strašných utrpení. Když pak byl zachráněn kolem plující lodí, zjistilo se, že během této plavby urazil 980 km. Nedělal naprostě nic, nechal se unášet proudem a to ho téměř stalo život.

V listě Židům 2:1 čteme:

„Protož musíme my tím snažněji šetřit toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo“. Jiné překlady:

„...aby sme nejakovo neprešli pomimo“ (slov.); abychom snad neuklouzli“; „abychom se nedostali na cestu“ (něm.); „plout (s proudem) vedle, mimo, nepozorovaně přejít, uklouznout vedle, a odtud odvozeně: být ztracen zahynout nebo být unášen proudem např. cizího učení; odpadnout od povinnosti“ (řecko-anglický slovník).

Je to slovo napomenutí také pro nás.

D. O.

1. Než to na - to - čí - - me, ry-chlost za - rá - dí - - me, spí-ná - me své ru - - ce,
 2. Po - je - deš-li s ná - - mi k cí - li za ho - ra - - mi, ml-hou, tmou i své - - tlem,
 3. Chceme se Ti své - - rit, v o - chra - nu Tvou vě - - rit, ra - do - vat se z ce - - sty

sklá-ní - me svá sr - - dce k To-bé vzhú - ru, Pa - ne, po - hle - - dí - - - me.
 na le - dě i s vě - trem, bu - de Bo - ží spo - mo - že - ní s ná - - - mi.
 kra - ji - nou i mě - sty; nech' nás dobrým an - dě - lem svým stře - - - žit.

píseň nového života

F B⁶ F C⁷ F B F C G⁷ C C⁷ F

1. Cestu s Pánem začínám.
 Ruce jeho chci se svěřit,
 jeho okem dálku měřit.
 Řízením se zabývám.
/: S Pánem cestu začínám.:/
2. Cestu s Pánem prožívám.
 Díky, Pane, že mě vidíš,
 celý život můj že řídíš.
 Dej, ať bližním sloužívám,
/: z únav znovu ožívám.:/
3. Nebezpečí cesta má.
 Dbám na značky u silnice,
 na Tvé rady ještě více;
 Tobě nejsou neznáma
/: úskalí, jež cesta má.:/
4. Cíl se blíží; chvála Ti:
 milost Tvá mně provázela,
 cesta byla dobrá celá.
 Za Tvé péče objetí
/: budiž vzdána chvála Ti!:/

A⁷ d G⁷ a C C⁷ F B C F B C⁷ F